

Proletari din toate țările, uniți-vă!

FLACARA

REVISTĂ SOCIAL-POLITICĂ
ȘI LITERAR-ARTISTICĂ

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara

Nr. 42 (178)

Anul VII
18 octombrie 1958

Grație, tinerețe,
farmec... Dansul
mestăcănului in-
terpretat de ansam-
blul „Beriozka”.

Fotografie de
E. UMNOV

Dacă l-ați întreba pe studentul Constantin Ciocan din Iași: ce e mai frumos — „Urlătoarea“ sau „Lacrimile Laurei“, Cheile Bicazului sau ale Bzîbului, litoralul constănțean al Mării Negre sau cel abhaz, Carpații sau Caucazul? — fără îndoială că, pentru o clipă, s-ar afla în încurcătură. Căci n-a trecut decât puțină vreme de când el și tovarășii săi de călătorie, tineri muncitori și studenți din Iași, București, Cluj, Timișoara, s-au înapoiat dintr-o vacanță de neuitat.

O tabără turistică internațională de tineret, organizată pe țărmul caucazian al Mării Negre, înseamnă un șir nesfârșit de expediții în care ai posibilitatea să admiri frumusețile unei naturi de o varietate surprinzătoare, să guști, de pildă, farmecul unic al împrejurimilor lacului Rița, să înfrunți valurile mării la bordul cuterelor, să urci piscurile Caucazului, să faci excursii și iar excursii, iar în timpul liber să te recreezi în parcul de distracții al taberei, să te prăjești în razele generosului soare sudic, să aperi culorile sportului românesc în întâlniri internaționale cu alți membri ai taberei — sovietici, polonezi, cehi sau germani — să dansezi laolaltă cu ei valsuri, cazaciocuri sau perinițe. Cu un asemenea program de tabără, nici n-a fost de mirare viteza supersonică a zborului zilelor de vacanță.

Iar tinerii români, oaspeți ai taberei, s-au ales din această minunată călătorie cu carnete pline de adrese, cu inimi pline de amintiri de neuitat și cu o mare și nesfârșită prietenie pentru ospitalierele gazde, tinerii sovietici care i-au primit ca pe frați.

...Frați. De luptă, de visuri, de elanuri. O frăție la care nici măcar nu puteau visa cele mai luminate minți ale altor timpuri. Români și sovietici, prieteni pe veci, se întâlnesc, se cunosc, se iubesc. Prilejuri — nenumărate: asemenea tabere, excursii O.N.T. (în curînd Odesa va putea fi vizitată săptămînal), luni ale prieteniei, ca aceea pe care o sărbătorește acum poporul român, cuprinzînd o multitudine de manifestări de mare popularitate în mase. Dovadă afluența de la Festivalul filmului sovietic, la conferințe și expoziții (ca aceea a cărții sovietice de la sala Dalles din Capitală) sau succesul turneului Teatrului Național „I.L.Caragiale“ în U.R.S.S. ca și al altor soli ai artei și culturii românești, care dau posibilitate poporului sovietic să ne cunoască comorile.

Se desprinde din toate aceste întâlniri dintre oameni, un mare simbol: strănepoții celor care au luptat cot la cot la 1877 sînt azi înfrățiți pe veci în lupta pentru fericire, pentru socialism, pentru viață. Fiii și nepoții făuritorilor Marii Revoluții Socialiste din Octombrie merg umăr la umăr alături de fiii poporului din care s-au născut Ștefan Gheorghiu, Ilie Pintilie, Filimon Sîrbu. E simbolul prieteniei de granit care înfruntă veacurile. Iar studentul Constantin Ciocan, care a cunoscut o parte din patria lui Matrosovi, poate spune cu inima împăcată: sînt deopotrivă de frumoși și Carpații și Caucazul, Bicazul și Bzîbul, Lacul Ana și Lacul Rița.

A. B.

Vă prezentăm pe membrii delegației sovietice care ne vizitează țara cu prilejul manifestărilor Lunii prieteniei romîno-sovietice: 1) GAVRILL GRIGORIEVICI SOTNIKOV, conducătorul delegației, vicepreședinte al conducerii Asociației de prietenie sovieto-romînă. 2) ALEKSANDR VASICI REABININ, prim-secretar al Comitetului de partid al raionului Sverdlovsk Moscova. 3) EVGHENIA GRIGORIEVNA SOROCEAN, președinta colhozului „Nouă“ din R. S. S. Moldovenească. 4) ROZA IVANOVNA MAKAGONOVA, actriță de cinema. Printre alte vizite în Capitală și provincie, membrii delegației au oaspeții Combinatului Poligrafic „Casa Scentei“ (foto sus, stînga) și ai Muzeei Central Militare (foto sus, dreapta).

Tabăra turistică Internațională de tineret din Caucaz. Tineri români pe plajă.

Tineri români și sovietici în parcul de distracții al taberei.

CONFERINȚĂ DE PRESĂ

La întoarcerea în țară delegația culturală romînă a participat la „Decadele culturii romînești“ ce a avut loc în Ucraina a împărțit presei impresiile deosebite pe care le-a cules în decursul celor două decade, mărturie a unei indistructibile și străvechi prietenii.

În fotografie: vorbește profesorul N. Gh. Lupu.

←

În piața Bălcescu sînt expuse panourile anunțînd Festivalul Filmului Sovietic.

PRIETENIE

Sosirea pe aeroportul Băneasa a tovarășului K. LITVIN, președintele conducerii Asociației ucrainiene pentru relațiile culturale cu străinătatea.

CĂLĂTORIE

Cineva — pe atunci nu s-a știut cine; nici nu trebuia — l-a adus de peste frontieră în țară. Paginile tipărite cu slovă mărunță se aflau legate în mijlocul unui catalog. Un catalog ilustrat cu produsele unei uzine de automobile din America.

Îndată ce catalogul a intrat în țară, altcineva a desprins cu grijă foile și, înfășurându-le sul, le-a ascuns în tocul ochelarilor. Tocul ochelarilor a ajuns la un militar. Un caporal concentrat. Caporalul a înapoiat aducătorului tocul ochelarilor. Documentul îl pusese în căptușeala capelei.

Trei zile mai târziu, militarul a sosit într-un orașel de pe malul Siretului. De la gară s-a dus direct pe o șoseluță, de-a lungul liniei ferate, până în mahalaua noroioasă cu ulițele strimte și strîmbe.

A bătut la o poartă, a intrat în curte și-apoi în casă, după care i-a spus celui care-l aștepta:

— Am adus vreme frumoasă.

Omul cu fire cărunte la temple a zîmbit și, bucuros, i-a întins mîna.

— Vremea o facem noi.

Caporalul și-a scos capela și din căptușeala ei, documentul.

Un elev din clasa a doua primară a bătut la fereastra învățătorului. În odăița cu pardoseală de lut și mobilă veche, cum sînt în provincie camerele închiriate cu luna sau cu săptămîna, copilul s-a așezat cuminte pe un scaun și i-a zis învățătorului:

— V-a trimis tata o carte.

— Unde o ai?

— În ghiozdan.

În fundul albastrui al unei sticle goale, în buzunărele ascuns al cămășii, într-o papornită cu pîine și-apoi între scoarțele dezlipite și lipite ale

„Cărții de citire de-a 2-a”, foile cu literă mică de tipar au ajuns la tînărul muncitor care...

La miezul nopții au năvălit în casă agenții. Agenții siguranței.

— Manifestele! — au urlat ei pe trei etaje de voci.

Muncitorul s-a ridicat din pat în capul oaselor. Și a vrut să coboare. Dar n-a mai avut timp. Agenții l-au smuls și l-au înghesuit într-un colț.

— Manifestele!

— N-am nici un manifest. Nu știu despre ce vorbiți.

Pumnii cu muchii de oțel ai zbirilor au lovit cu putere. În coaste. În piept. Și peste gură, rupîndu-i buza, spărgîndu-i dinții.

— Dacă nu știi tu, știm noi. Și pînă la urmă, vrei nu vrei, ai să știi și tu, cine comunist!

Dar gealații Siguranței veniseră prea târziu. Manifestul, documentul, purtînd în paginile mici textul Constituției Sovietice, cea dintîi constituție cu adevărat democrată și cea mai măreață lege a popoarelor muncitoare, plecase din nou la drum...

Prin orașe și sate, prin fabrici, ateliere și închisori, documentul a trecut și răzbătut, purtat cu grijă, cu fereală, ca pe-o inimă de prunc.

Și cînd se iveau vreo primejdie, era îngropat. Să nu-l găsească dușmanii.

Soarele lui 23 August l-a scos din nou la lumină.

Acum, documentul se află în muzeu. Muzeul luptei revoluționare a poporului nostru. Și, înmulțit în sute de mii de exemplare, călătorește liber prin întreaga țară, ca să se bucure oamenii de el. Oamenii care-l așteptau în toți anii cei grei.

Anton ALEXE

CARTEA SOVIETICĂ

În sala Dalles s-a deschis „Expoziția cărții sovietice”. La conferința de presă prilejuită de deschiderea expoziției, au vorbit scriitorul Aurel Mihală, director general al editurilor din Ministerul Învățămîntului și Culturii, și tov. Emelianikov, redactor-șef al Editurii de Stat pentru literatură din Moscova. În fotografia de sus, afișul expoziției; jos: unul din standuri.

Fotografii de S. STEINER

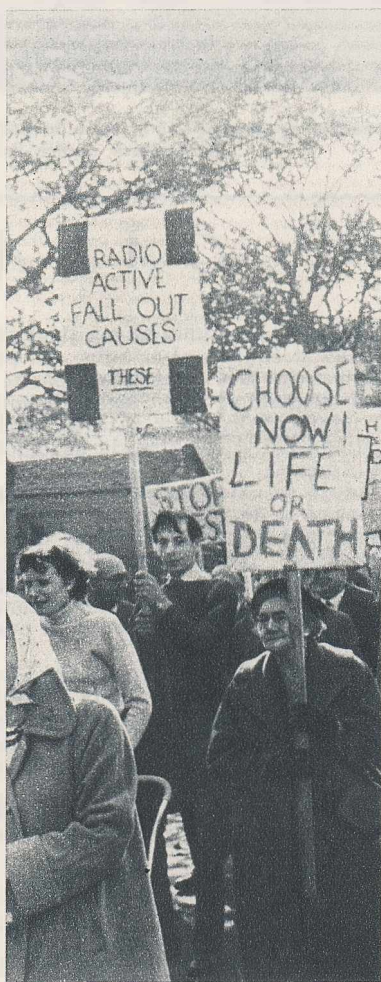

Delegația Forțelor Armate ale R.P. Române, condusă de general-colonel L. Sălăjan, ministrul Forțelor Armate ale R.P.R., s-a bucurat de o primire călduroasă în R.P. Chineză. În fotografie: Mareșalul Pin De-huai, ministrul Apărării al R.P. Chineze, și general-colonel L. Sălăjan, la recepția dată în cinstea delegației Forțelor Armate ale R.P.R.

Recenta vizită a delegației de partid și guvernamentale a R.D. Germane în R.P. Bulgaria a constituit o nouă manifestare a prieteniei dintre popoarele celor două țări. În fotografie: Ott Grotewohl, primul ministru al R.D. Germane, aclamat de mulțim în capitala R.P. Bulgaria.

La propunerea Conferinței Internaționale pentru interzicerea armelor atomice și cu hidrogen care a avut loc la Tokio, forțele iubitoare de pace din lumea întreagă participă, între 15 octombrie și 15 noiembrie, la Luna internațională a acțiunilor comune în lupta pentru interzicerea armelor nucleare, pentru destindere internațională. În fotografie: o demonstrație de masă la Scarborough (Anglia) pentru încetarea experiențelor cu arme nucleare.

Campania pentru înarmarea întregului popor în R.P. Chineză a dus la formarea a mii de divizii și regimente ale miliției populare, cuprinzând milioane de bărbați și femei, tineri și bătrâni. Numai la Pekin au fost create 155 divizii, 345 regimente, 392 batalioane, 453 companii ale miliției populare—totalizând 2,2 milioane oameni. În fotografie: tineri din divizia de miliție populară de la Universitatea din Pekin

Muncitorii japonezi de la baza militară americană din Sunakawa au declarat recent grevă în semn de protest împotriva acțiunilor agresive ale forțelor militare americane în regiunea Taiwan. Greviștii au refuzat să transporte armamentul american destinat ciankaistilor.

Nina CASSIAN

LI MIN-CEAN

Premiul I - pian - la concursul din cadrul Festivalului „George Enescu”.

Pe clapele albe și negre, Chină, voci dulci de copii.
Chină, sufletul tău,
mâinile tale integre
deprinse la bine și rău
— fideș pe fideș...

Iată cum cinți și dezlegi
rigorile noastre latine,
muzica — taine și legi —
gravă, severă, ca tine,
tînără, castă, ca tine,
nemuritoare,

Tu care știi
marile gesturi de luptă
și gestul migalei mărunte,
Chină, sudoare pe frunte,

ca tine...

Victor TULBURE

ZIDURILE

Lumina îi orbește și îi doare,
Urâsc tot ce e viață și e soare.
Setoși de sînge, mări ar bea de sînge.
Aur cît au și încă ar mai stringe.
În goana lor nebună după pradă,
Mărul pe creangă l-ar schimba-n grenadă,
Iarba în scrum și leagănu-n cenușă.
Duc aurul în pîntec și în gușă.

În îmbuibarea pururi nesătulă,
Îi mină dezonoarea ca pe-o hulă,
Să plescăie din coadă ca rechini
Sub milenare zidurile Chinii.

Se-așin pe la strîmtori, dar la strîmtoare
Sfîrșesc toți căpcăunii de popoare!

Căci zidurile crîncene și dure,
Ce pot să-nfrunte marile dezastre,
Îndură—însă cît o să-i îndure?
Doar ele trec prin inimile noastre!
23 sep. 1958.

AZUGA PRODUCE:

**POSTAV
STICLĂ
BERE
ȘAMOTĂ
ȘAMPANIE
CAȘCAVAL
CHERESTEA**

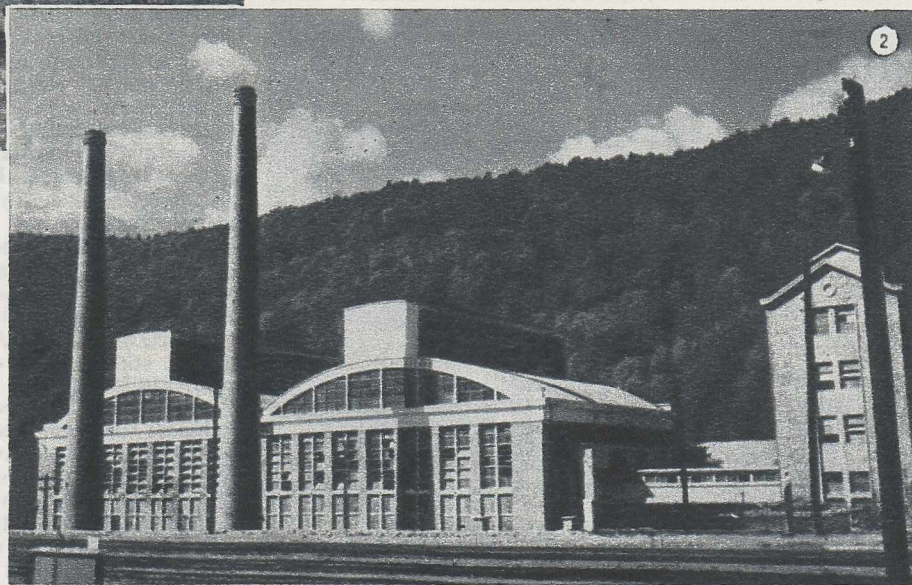
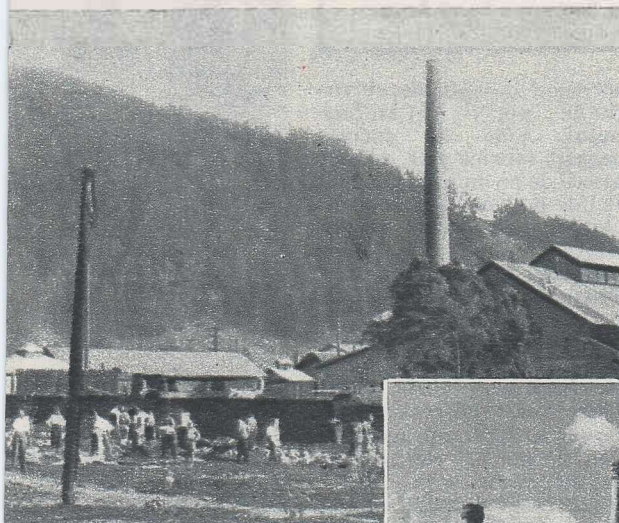
Fotoreportaj de F. URSEANU (text)
și A. LOVINESCU (fotografii)

Nu știu de ce, dar la Azuga nu opresc nici expreselor și nici acceleratele. Acest „capriciu“ feroviar ar putea crea o părere necorespunzătoare despre orașelul din inima Carpaților. Ar fi greșită! Căci dincolo de terasamentul căii ferate, acolo unde nu pătrunde privirea grăbită a călătorului din tren, se află o localitate cu

totul deosebită: un oraș mic, cu o industrie mare. Este Azuga, orașul ale cărui numeroase coșuri de fabrică ating cerul țării la poalele unora dintre cei mai înalți munți.

★

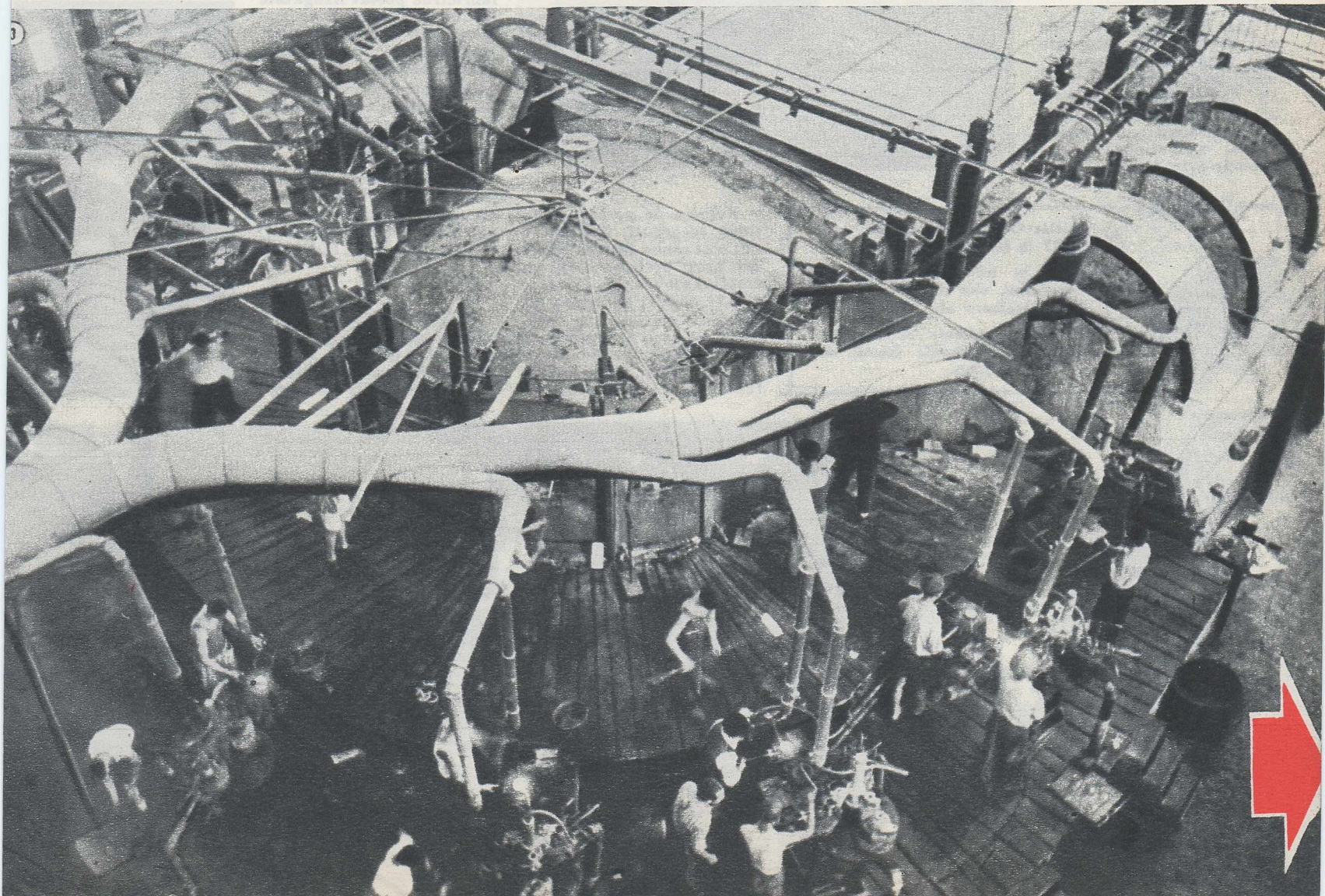
Ce produce Azuga? Multe! Însă pînă să înșir tot ce se fabrică aici, permiteți-mi o scurtă intrerupere:

STICLĂ

- 1 Așa arăta pînă nu demult fabrica de sticlă...
- 2 ...Și așa arată acum.
- 3 Tentaculele acestei uriașe „caracalite“ nu-s altceva decît conductele care alimentează cu aer comprimat instalațiile mecanice pentru fabricarea produselor din sticlă.

E vorba de două evenimente noi din viața industrială a orașului. Primul: renumita bere „Azuga“ a sărbătorit recent 60 de ani de cînd se tot bea: blondă, brună, iar în ultimii ani, și sub...eticheta „București“. Azi, după numai cîtiva ani de la modernizarea și automatizarea producției, berea de Azuga se bucură de și mai mare faimă, ca în trecut. Și fiindcă cifrele sînt mai tari decît vorbele, dăm cifre. Numai cîteva. Eventual comparative: în 1948, după naționalizare, Azuga producea 5.349.000 litri bere anual. Azi? Peste 15 milioane! Desfacerea ei? În întreaga Moldovă și regiunea Plocești!

BERE

4 Sute de butoaie de bere își așteaptă rîndul la umplut...

5 E interiorul unui ultra-modern laborator de produse chimice? Nu. E sala de fierbere a berei Azuga.

intrecere în înălțime, cu virful de vizavi, al Caraimanului. Cum s-a cocoțat această fabrică aici, printre brazi de pe muntele Sorica? Printr-o șmecherie comercială de pe vremuri. O „abilitate vamală” a firmei Rhein & Co. din Brașov. Brașovul se afla pe atunci peste graniță, în Austro-Ungaria. Dar asta nu-i împiedica de loc pe Rhein și ceilalți să furnizeze stofă peste munți, armatei romine. Intervenția însă un inconvenient: taxele vamale. Și atunci, pentru a se „cruța”, industriașii au mutat o parte din instalații, imediat dincoace de frontieră, în România, la Azuga... Aproape trei sferturi de secol după aceea, urmașii faimoasei firme de la Brașov au explodat mai departe fabrica, pe muncitori și, implicit, pe locuitorii din Azuga. Au explodat succesiv, în cîrdășie cu fiecare din cei patru Hohenzollerni încoronăți, acționari principali nu numai ai fabricii de postav, ci ai tuturor întreprinderilor din Azuga. Și numai puterea populară, care a înfăptuit alungarea monarhiei și naționalizarea, a pus capăt acestei cîrdășii. Azi producția fabricii de postav Azuga este de două ori și jumătate mai mare decît la naționalizare. Modernizarea instalațiilor, construirea unei termocentrale proprii și elanul sutelor de filatoare și țesătoare din Azuga au făcut din fabrică, o întreprindere de mare importanță.

Și, în încheiere, o informație: păturile colorate care au apărut de cîțiva ani pe piață, și pe care le apreciați atît, se „nasc” aici, la Azuga!

Singura fabrică pe care o puteți vedea din fuga trenului e cea de sticlă. O uzină modernă, care-și îndreaptă semeț coșurile spre nori.

Ea nu seamănă de fel cu o moștenită de la capitaliști. Cînd fac aceste însemnări am în față fotografia care o vedeți și dv. în pagina precedentă; ea reprezintă ce a fost pînă nu de mult fabrica de sticlă din Azuga o maghernită. Ce a devenit? Priviți celelalte poze. Ce o vîngătoare, nu?

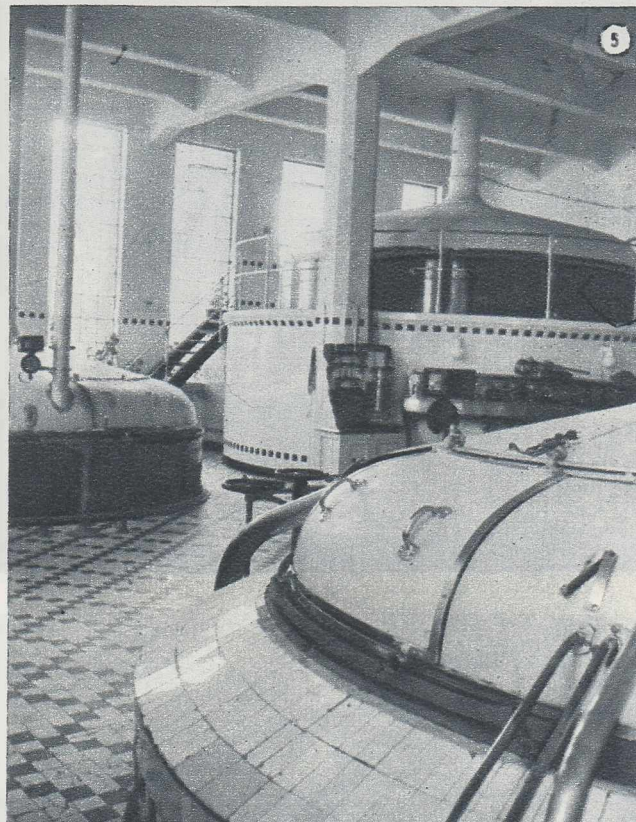
Știți, desigur, cum se făcea înaintea sticla: o „sflau” muncitorii. Metoda aceasta trăiește aici numai ca amintire; azi întreaga instalație e automatizată și semiautomatizată.

Al doilea eveniment: s-a născut o nouă întreprindere. Mezina industriei locale e o fabrică de șampanie. Explosia spumoasă a primei sticle desfundate a marcat prima șarjă de șampanie fabricată aici. Specialiștii cred că prin calitatea ei, șampania românească s-ar putea lua la întrecere cu aceea de pe Valea Rinului. O garanție a calității o prezintă chiar... materia primă: renumitul vin de Tîrnave. De altfel, fabricanților francezi — mari exportatori de șampanie — le-a fost teamă de concurența produselor românești. De aceea, au încercat — cu ani în urmă — să „torpileze” șampania românească. Ne-au expediat dopuri din plută de proastă calitate, care să degradeze conținutul sticlelor...

Azi, la Azuga, sute de mii de sticle de șampanie sînt infundate cu dopuri... infailibile. Materialul plastic (polietilena) a înlocuit arhaicul dop de plută.

După acest intermezzo bahic, să colindăm mai departe prin Azuga...

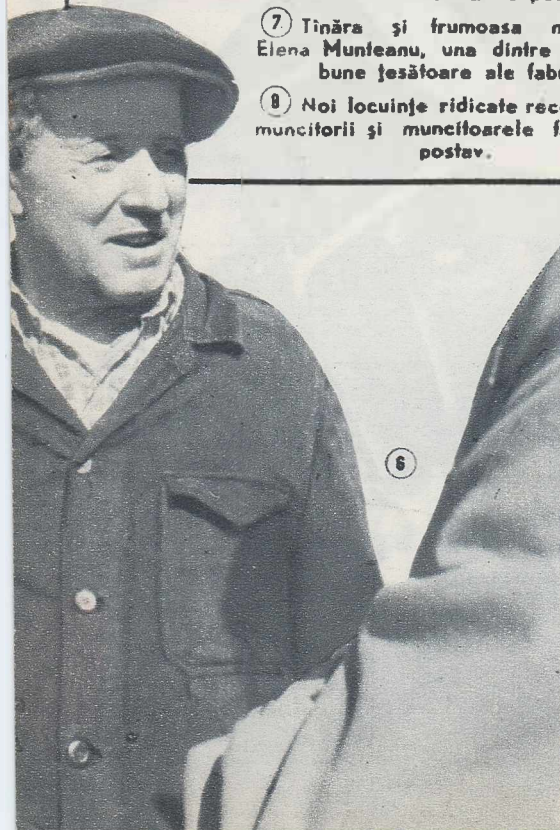
POSTAV

6 Francisc Orban lucrează din anul 1907 la fabrica de postav.

7 Tinăra și frumoasa muncitoare Elena Munteanu, una dintre cele mai bune țesătoare ale fabricii.

8 Noi locuințe ridicate recent pentru muncitorii și muncitoarele fabricii de postav.

Fabrica de postav bate două recorduri. Primul: e cea mai veche întreprindere din oraș: peste șase ani va implini un veac de existență. Al doilea: e singura fabrică de postav din țară, instalată la o altitudine de o mie de metri deasupra nivelului mării. Cînd e vînt, fumul coșurilor ei se ia la

—ȘAMOTĂ—

9 Aici se fabrică șamota, material afrit de necesar la căptușirea marilor cuptoare pentru prepararea fontei și oțelului.

10 Cei de la „șamotă” și-au amenajat o luxoasă sală de teatru și festivități. O frumoasă realizare în întrecerea pe care o poartă cu celelalte fabrici din oraș, pentru cea mai frumoasă sală de spectacole!

La întrebarea despre volumnul producției, răspunde că în cifre de ordinul milioane. Milioane de stive și borcane pentru industria noastră alimentară.

Șamota e un produs care se găsește în special, metalur-

giei. De fapt, e materia primă din care se prepară cărămizile refractare. Cărămizile necesare căptușirii marilor furnale și cuptoare Siemens-Martin. Fonta și oțelul au se pot topi decât la adăpostul cărămizilor de șamotă. Acolo unde căldura ajunge la două mii de grade. Ei bine, această șamotă, de importanță vitală pentru Hunedoara, pentru Reșița, pentru Cîmpia Turzii, pentru Oțelul Roșu etc., se fabrică printre brazii de la Azuga. Se fabrică aici numai de optiva ani. Din argilă specială, într-un cuptor rotativ, într-o întreprindere mare

Și fiindcă țara are azi nevoie de cât mai multă șamotă, în curînd tot aici se va instala al doilea cuptor rotativ.

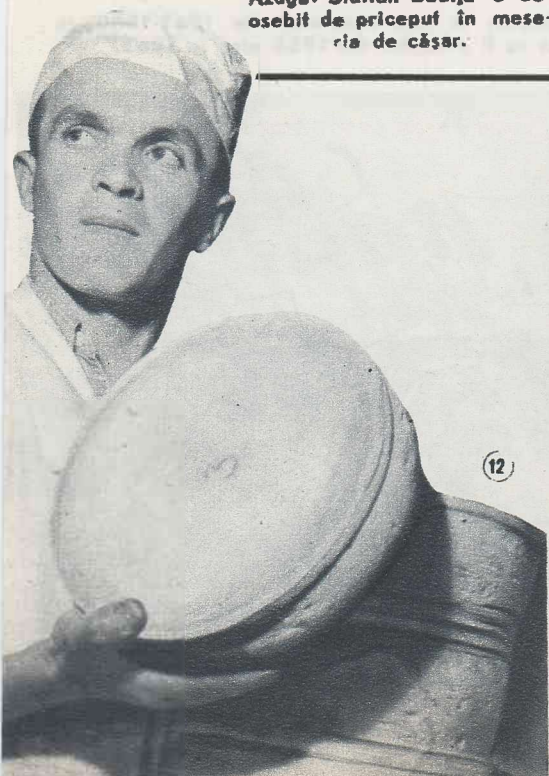
Azuga va avea atunci — se spune — una dintre cele

mai mari și mai bine utilizate fabrici de șamotă.

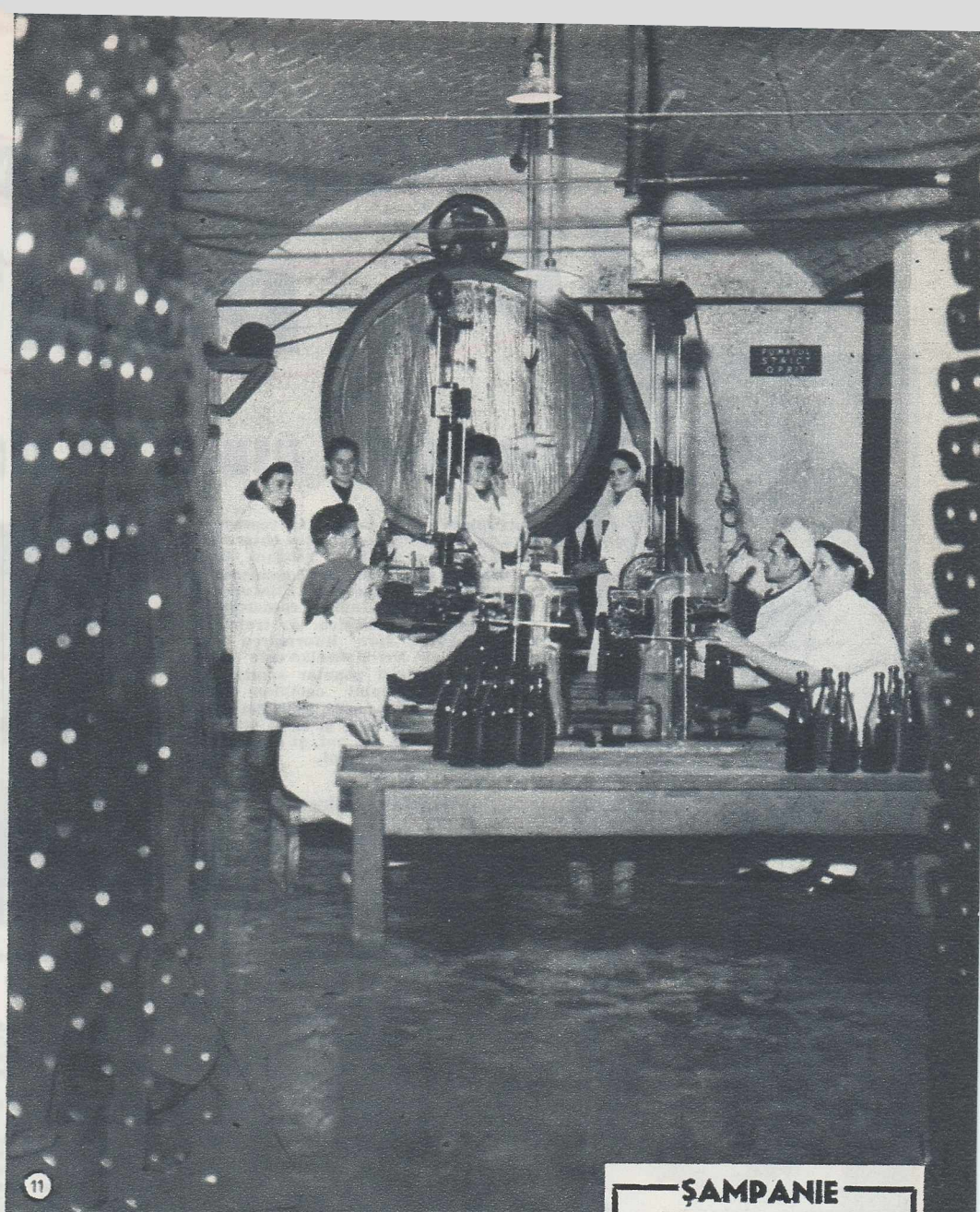
Dincolo de centrul cocheta al orașului, pe o stradă laterală, e încă o fabrică! O întreprindere a I.C.I.L.-ului. Aici se prepară cașcaval de Penteleu. Și gustoasa brînză de Brăila. Fabrica aceasta constituie nucleul unei viitoare mari întreprinderi, în cadrul căreia se vor face și cercetări privind industrializarea laptelui pe baze științifice.

—CAȘCAVAL—

12 Renumitul cașcaval de Penteleu se prepară și la... Azuga. Stelian Bădiță e deosebit de priceput în meseria de căsar.

12

11

—ȘAMPANIE—

11 Se lansează prima „șarjă” de șampanie din recolta 1958. Mii de sticle trec zilnic prin mîinile acestor harnice muncitori de la mașina de capsulat.

...Dar am uitat ceva. Aici la Azuga sînt și molizi. Molizi mulți. Iar de transformarea lor în scînduri se ocupă o altă categorie de muncitori: forestierii. Pentru treaba aceasta funcționează în oraș încă o fabrică: aceea de scînduri.

E a șaptea întreprindere a acestui orașel care n-are în fond mai mult de 5.500 de locuitori...

Și, totuși, ce părere aveți? N-ar fi drept să oprească și acceleratele la Azuga?

—CHERESTEA—

13 Iată și a șaptea întreprindere industrială din Azuga: fabrica de cherestea. Ce-i drept e mică, dar produce cherestea pentru multe întreprinderi în construcție.

13

CĂLĂTORULUI ÎI ŞADE BINE CU... OCOLUL PĂMÎNTULUI

Jiri Hanzelka

Miroslav Zikmund

HANZELKA ŞI ZIKMUND DIN NOU LA DRUM

(Gottwaldov) este capabil să reproducă fără greşeală orice compoziţie, chiar dacă n-a ascultat-o decât o singură dată.

Iată, dar, pînă acum trei considerabile atribute: mare iubitor de călătorie şi aventură, apreciat inginer comercial şi subtil amator de muzică. Ar trebui să mai adăugăm, spre informarea dv. personală, că Jiri Hanzelka este varul bun al celui mai popular sportiv al Cehoslovaciei, triplul campion olimpic şi recordman al lumii, Emil Zatopek. În sfîrşit, el mai este şi tatăl micului Jiri, în vîrstă de trei ani, şi al meziniei Hanzelka, de aproape doi.

Miroslav Zikmund

Ceva mai în vîrstă decît tovarăşul său, s-a născut în celebrul oraş industrial Plzen. Şi-a ales şi el profesiunea de inginer comercial. Spre deosebire de prietenul său, Zikmund nu eintă la orgă, dar se pare că este tot atît de romantic şi de mare amator de muzică. Dovadă, modul cum şi-a cunoscut soţia la... Bucureşti. Faptul s-a întîmplat cu cinci ani în urmă, în timpul Festivalului Mondial al Tineretului şi Studenţilor, cînd Eva Zikmundova de astăzi, pe atunci studentă a Academiei de Artă la clasa de canto, făcea parte din Ansamblul de Stat de cîntece şi dansuri care a reprezentat Cehoslovacia la concursul artistic al Festivalului. Ca urmare a cunoştinţei de atunci, Zikmund a devenit soţ. Azi, el e tatăl unui mic Miroslav, care numără vreo trei ani.

Geneza primei călătorii

Pînă aici, nimic deosebit. Dar în timpul războiului, cînd le încolţise deja ideea primei călătorii, Hanzelka şi Zikmund au ieşit, ca să ne exprimăm astfel, din ritmul normal al vieţii, pentru a intra în acelaşi an unor febrile pregătiri; pregătiri secrete, fireşte, întrucît şi ritmul normal de care vorbeam nu însemna altceva decît munca obligatorie impusă de hitlerişti într-o uzină unde Hanzelka şi-a pierdut şi un deget al mîinii stîngi. Nu ştia nimeni pe atunci că cei doi tineri ingineri studiază cu pasiune nestăpînită geografia, istoria, ştiinţele naturale şi altele, menite să le îmbogăţească cunoştinţele necesare călătoriei la care visau.

Nu trebuie uitat de asemenea că cei doi învăţau pe rupe — cum au învăţat de altminteri tot timpul de atunci încolo — o mulţime de limbi străine. Astfel că, în momentul cînd au pornit în prima călătorie, care le-a adus faima, vorbeau la perfecţie limbile rusă, franceză, germană, engleză, spaniolă şi arabă.

Pentru început a fost suficient. Un început care a durat trei ani şi jumătate: i-a purtat pe trei continente şi a produs: „AFRICA VISURILOR ŞI A REALITĂŢII”, lucrare în trei volume bogat ilustrate, tipărită pînă acum în 6 limbi şi 19 ediţii, dintre care numai cea cea însumează 200.000 de exemplare; „DIN COLO DE RIU E ARGENTINA”, impresii de călătorie din America Latină, în patru volume; 18 filme, mii de fotografii, sute de prelegeri şi conferinţe, mii de articole şi materiale pentru radio sau televiziune etc.

5 ani — 100.000 km — 3 continente — 30 de ţări

Dar Hanzelka şi Zikmund începuseră să se pregătească pentru a doua călătorie încă de pe vremea cînd se apropiau de sfîrşitul celei dintîi. Întoarcerea din prima călătorie n-a însemnat binemeritata odihnă pe laurii altor succese (1.000 de ziare din lumea întreagă au publicat la loc de cîinste informaţii despre călătoriile lor), ci începutul unei noi munci, de asidue şi continue pregătiri în vederea celei de a doua călătorii la care vor porni în curînd (poate sînt chiar

dîi) suma de 80.000 de mărci. O tinări poloneză s-a arătat dispusă să-i însoţească în calitate de bucătăreasă. Un student din Alma-Ata s-a oferit să-i însoţească prin ţările Asiei Centrale iar firma Karl Zeiss din Jena le-a oferit să lucreze cu aparatele ei cinematografice construite în mod special pentru regiunile tropicale.

Drum bun!

În prima călătorie, întreprinsă pe o simplă maşină Tatra 8, Hanzelka şi Zikmund au fost absolut singuri. De data aceasta, cînd scopul lungii lor călătorii urmăreşte numeroase obiective ştiinţifice (fiind patronată în consecinţă de Academia Cehoslovacă de ştiinţe), exploratorii vor avea cîţiva însoţitori: soţiile lor, care s-au pregătit temeinic, învăţînd cîteva limbi străine şi deprinzînd printre altele să dezvolte filme color; un medic şi un mecanic care se vor ocupa de chestiunile tehnice, sanitare şi administrative, îndeplinind în acelaşi timp şi funcţia de asistenţi cinematografici.

În asemenea condiţii, bineînţeles că şi echipamentul va arăta alt fel. Călătoria va fi întreprinsă pe două maşini Tatra 805 cu remorci, construite special pentru nevoile voiajului. Este vorba de două automobile perfect etanşe, care vor putea trece prin ape adînci şi sînt astfel amenajate, încît servesc nu numai ca mijloc de transport, ci şi drept cabinete de lucru şi hotel ambulant. Echipamentul este incomparabil mai bun decît în prima călătorie. Dar, cu toate acestea, ea nu va fi cîtuşi de puţin mai uşoară.

„Cînd am pornit în prima călătorie — am afirmat de curînd cei doi exploratori — am avut o imensă doză de curaj. Dar nu-i bănuiam amploarea şi riscul. Acum situaţia se prezintă cam în felul acesta: ştim precis că noua noastră expediţie va însemna răspîndirea în lumea întreagă a numeroase reportaje scrise sau filmate, fapt ce ne angajează de la bun început. Prin aceasta, cea de-a doua călătorie a noastră va fi mult mai grandă şi mult mai interesantă!”

Jean GROSU

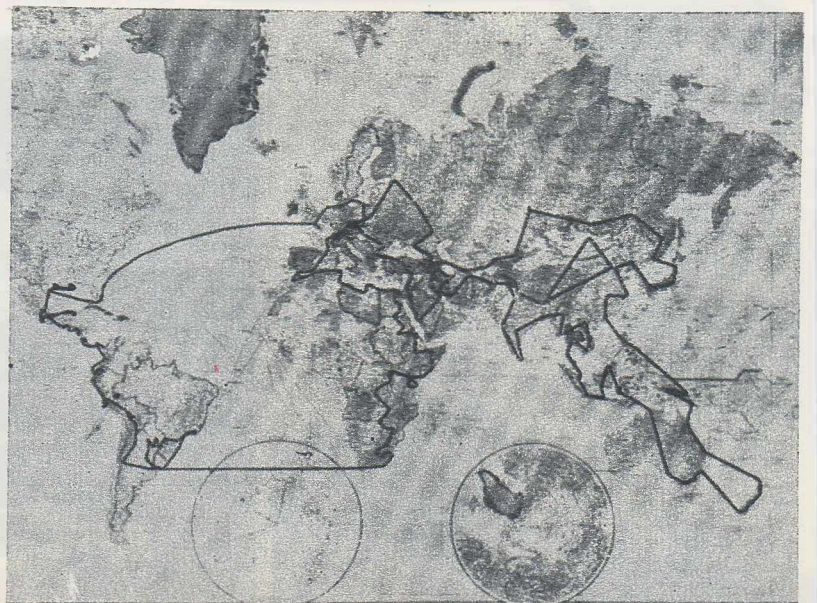

Unul din panourile muzeului cu amintiri din Africa şi America Latină.

pe drum în clipa cînd citi rîndurile acestea). Vor călători vreme de cinci ani, pe o distanţă de peste 100.000 de kilometri, prin trei continente şi 30 de ţări: Ungaria, România, Bulgaria, Turcia, Siria, Liban, Irak, Iran, Afganistan, Pakistan, India, Butan, Nepal, Birmania, Tailandă, Vietnam, Laos, Cambodgia, Malaia, Indonezia (insulele Sumatra, Iava, Bali şi Borneo), Australia, Noua Zeelandă, Noua Guinee, Filipine, China, Mongolia, Coreea, Japonia, Uniunea Sovietică şi Polonia.

Interesul stîrnit de această a doua călătorie este cu totul neobişnuit. Hanzelka şi Zikmund au primit în anii din urmă mii de scrisori din toate colţurile pămîntului. Scrisori de prietenie şi admiraţie, cu sfaturi, oferte de ajutor sau rugămînti care mărturisesc nu numai senzaţionalul temerării lor acţiuni, ci şi adîncul ei ecou în masă... Un medic stomatolog din Krefeld (Germania) de pildă, care a vizionat cu pasiune toate filmele lor de călătorie, s-a arătat atît de interesat de noul drum, încît s-a oferit să le pună la dispoziţie fără nici o pretenţie (cei doi exploratori finanţîndu-şi singuri expe-

Harta celor două călătorii: în vest, itinerarul din 1947-1950; în est, itinerarul ce va fi străbătut din 1958 pînă în 1963.

Aţi auzit, fără îndoială, de Jiri Hanzelka şi Miroslav Zikmund şi aţi văzut, cu siguranţă, filmele primei lor călătorii ce l-a purtat trei ani şi jumătate, într-un turism „Tatra 8”, pe drumurile Europei occidentale, ale Africii şi ale Americii Latine.

A călători cu automobilul, în zilele noastre, nu mai reprezintă o aventură senzaţională. Şi, totuşi, Jiri Hanzelka şi Miroslav Zikmund au depăşit în prima lor călătorie — şi vor depăşi fără îndoială şi în cea de a doua pe care o vor începe curînd — ceea ce se înţelege prin obişnuit, pentru a împărtăşi contemporanilor o nouă experienţă senzaţională. Dar pentru a înţelege în ce anume constă senzaţionalul acesta, trebuie să-i cunoaştem mai întîi, cît de cît, pe eroi.

Jiri Hanzelka

S-a născut acum 36 de ani în Slovacko (Moravia). Copilăria lui nu prezintă amănunte speciale, exceptînd o remarcabilă şi constantă pasiune pentru călătorie şi aventură. Cu toate acestea, în pragul studenţiei, se hotărăşte pentru ingineria comercială, pe care o va absolvi la Praga. Inginerul nostru comercial este însă şi o mare... ureche muzicală. Pasionat meloman şi înzestrat, pare-se, cu un remarcabil talent muzical, Jiri (care şi-a instalat o orgă în casa sa din

LA START ...TROICA

Fotografii de V. MINKEVICI

Si în acest an tradiționalele concursuri hipice moscovite s-au desfășurat într-un cadru festiv, bucurându-se de un uriaș succes. Tribunele hipodromului Central din Moscova au devenit neîncăpătoare pentru zecile de mii de spectatori veniți să urmărească spectaculoasele curse, care au prilejuit o întrecere între cei mai cusiți călăreți și cei mai iuți și trimiși de colhozurile, sovhozurile și crescătoriile de cai din toate republicile unionale.

Festivitatea, la care au asistat conducători ai partidului și guvernului, s-a deschis cu parada hipică. Primiți cu urale de simpatie de către spectatorii în tribune, jockeyii, purtând pitorești costume naționale din diferitele ținuturi ale Uniunii Sovietice, au executat cele mai teferere figuri de călărie.

Apariția pe pistă a unei coloane de călăreți în veșminte asemănătoare celor purtate odinioară de călătorii ucraineni ai legendarului Bogdan Hmelnițki a produs o adevărată senzație.

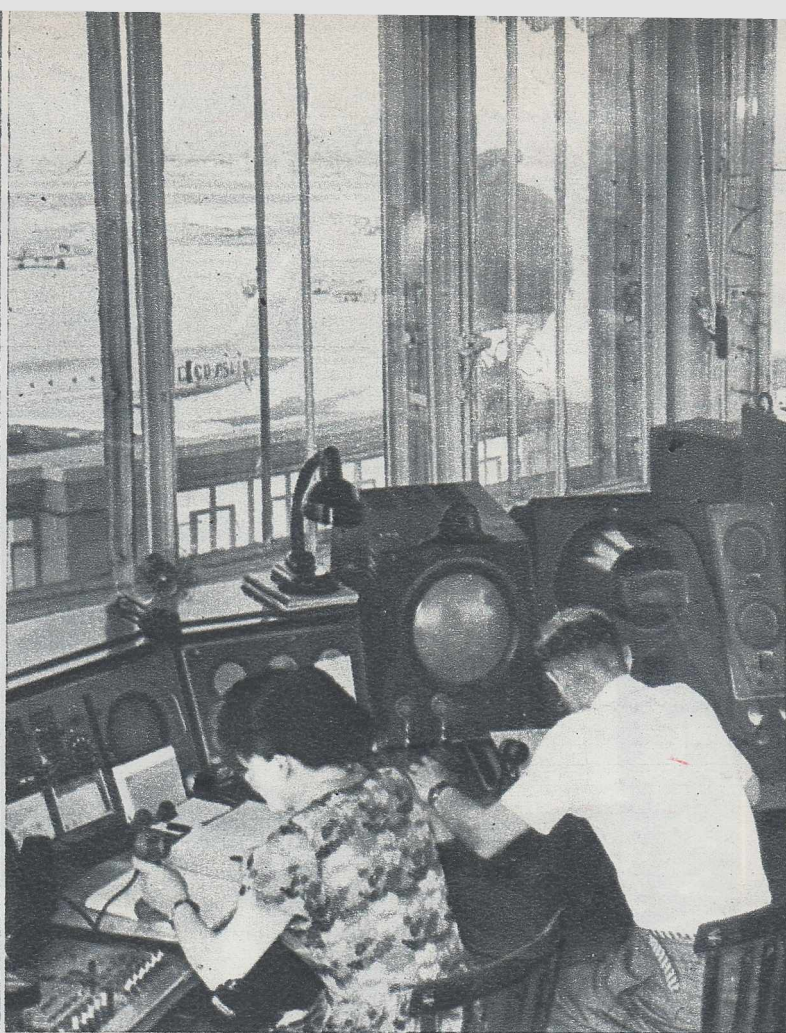
La rîndul ei, echipa R.S.F.S.R. a evidențiat prin călăreții traestii în cei trei viteji ruși Ilia Iuromeș, Dobrinea Nikitici și Iliaș Popovici. În fruntea sportivilor din însoțitul Kazahstan, asionatul călăreț Elsubai Umurakov, Artist al Poporului din

R.S.S. Kazahă, călare pe un armăsar plin de neastîmpăr, îl intruchipa pe eroul național kazah, Amanghelda.

Parada a fost urmată de alergări, sărituri peste obstacole și de diferite jocuri naționale. Un spectacol de o rară frumusețe au oferit întrecerile de troici (foto 1). Trase de cai puternici de aceeași culoare, ținuti în frâu de mina sigură a vizitiului și avînd ca pasageri fete în costume naționale ruse, care dădeau dovadă de un incontestabil curaj, troicile zburau, mîncînd pămîntul, pe vastul hipodrom moscovit.

Varietatele competiții hipice au stîrnit de bună seamă entuziasmul de nedescris al spectatorilor. În luptă pentru înfrîntate s-au întîlnit vestiții călăreți kirghizi și kazahi. În acest turnir original (foto 2) este declarat învingător cel care reușește să-l dea jos de pe șa pe adversar. În încheiere, spre marele haz al celor prezenți, călăreții au demonstrat jocul pushball. Fugărind pe teren o uriașă minge de piele, călăreții se străduiesc să marcheze cît mai multe goluri în poarta echipei adverse.

Premierea festivă a învingătorilor a încununat competiția plină de sportivitate și de pitoresc, de pe Hipodromul Central din Moscova.

De aici, din camera de comandă a dispecerilor, se dirijează toată mișcarea în această uriașă citadelă modernă a zborului.

PORTIȚA CHRUȘTULUI

"A sosit avionul de Alma-Ata..." ...Decolează avionul de Praga... Aterizează avionul care sosește din Londra, via Bruxelles-Varșovia..." ...Peste cîteva minute decolează avionul de Habarovsk"

Tot așa, minut după minut, și noapte, fără întrerupere, difuzoarele din marea sală de așteptare a aerodromului vestesc sosirile și plecările în toate colțurile vastului continent sovietic, spre toate punctele planetei.

Vnukovo!... Cine dintre cei care au fost la Moscova nu și-a aminteste de acest nume cu magice rezonanțe? Cine nu e străbătut, la auzul lui, de fiorul imenselor depărtări aeriene? Aici, pe aeroportul Vnukovo, se string ca într-un ghem uriaș, firele care leagă capitala sovietică de nesfîrșitele zări ale lumii. Pe drept cuvînt, Vnukovo este numit poarta aeriană a Uniunii Sovietice.

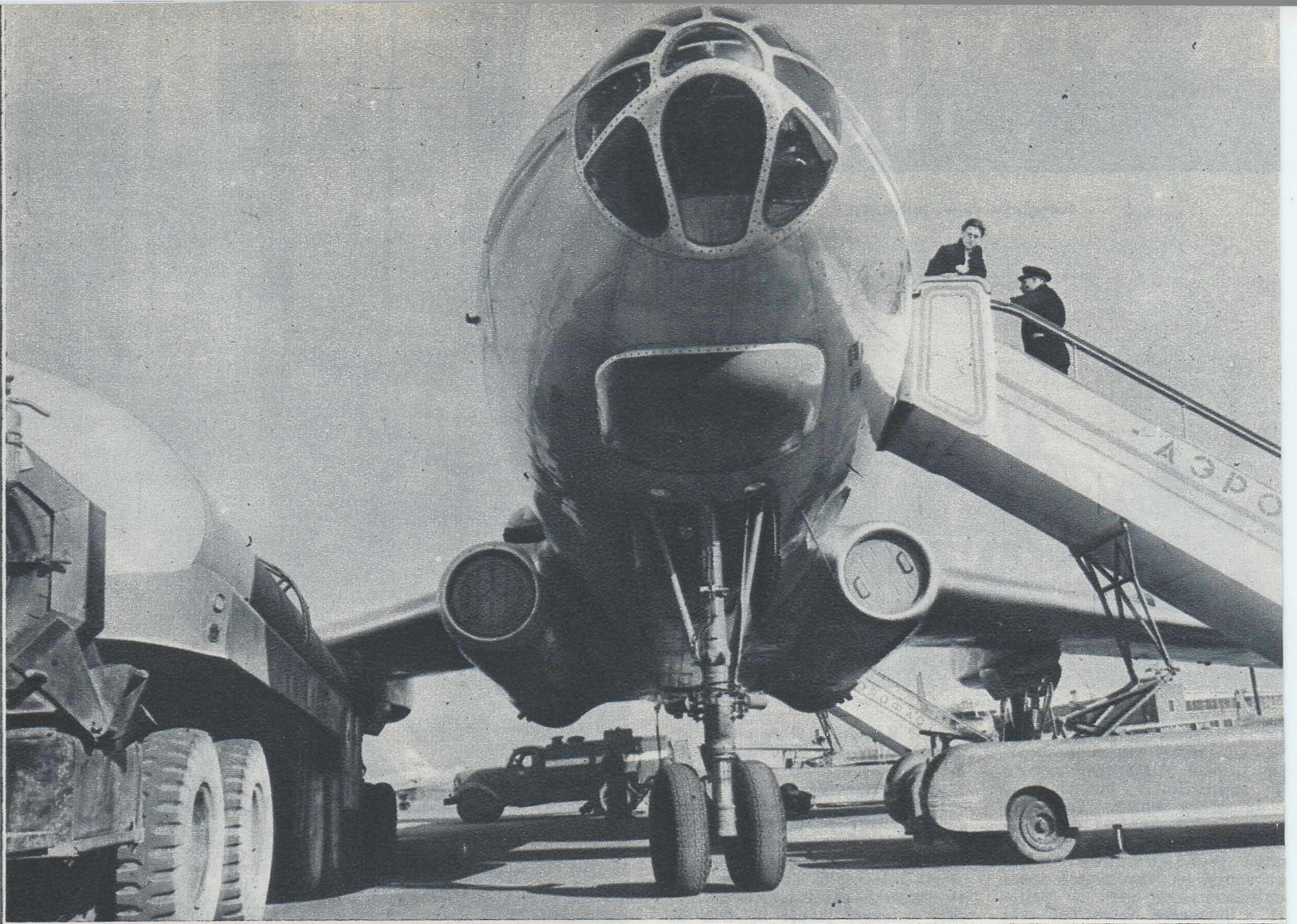
Intr-o vreme, Vnukovo îmi devenise un fel de a doua casa. Munca de corespondent în Țara Sovietică îmi cerea să străbat mii de kilometri în toate direcțiile. Spre Tașkent sau spre Leningrad, spre Kiev sau spre Baku, spre Irkutsk sau spre Tbilisi — orice drum pornea de aici, de pe pistele acestora sbrăzuite de beton. E lucru știut

ea, în ce privește întinderea liniilor aeriene interne, U.R.S.S. ocupa primul loc în lume. Dar una e să știi adevărul acesta în mod teoretic și alta e să-l simți în toată plinătatea și concretul sau gigantic și mareș.

... Să ne închipuim, cititorule, că trebuie să pornim într-o mare călătorie de pe Vnukovo.

Ne aflăm, firește, în centrul Moscovei. De aici, la orice ora

Un uriaș ca TU-104 are nevoie de serioase rezerve de combustibil

din zi sau din noapte, pleacă autobuse spre aeroport. Dar dacă avem mai multe bagaje, vom lua, desigur, un taxi. Există de altfel taxiuri speciale... Zil-uri sau Zim-uri — care adună mai mulți călători pentru a-i duce la aeroport.

Până la aeroport sînt vreo trei-zeci de kilometri. Acum șapte

ani, cînd am făcut intîia oară acest drum, am trecut printr-un peisaj de dealuri goale în jurul cărora răsărea scheletul unei singure clădiri — e drept, imense: viitoarea universitate. Acum un an drumul se desfășura kilometri de-a rîndul printre sîrurile de clădiri înalte și zvelte ale noului cartier — adevărat oraș ridicat

în ultimii ani în sud-vestul capitalei sovietice.

Dar iată o cotitură, apoi încă una, și în cele din urmă se conturează în fața noastră, cu litere de neon Vnukovo.

Prin intrarea monumentală pătrundem în vastă și elegantă sală de așteptare. Aici intîlnești cele mai felurite chipuri, burlați cu

fața rotundă și ochi migdalațuremeni arși de soare și bătuti vînturi, letoni blonzi cu ochi albaștri... Intrăm în încăperituristului unde intîlnești toate neamurile pămîntului într-un original Babel al înfașărilor și graiurilor indiene, sariuri bogate și vorba guturalitalieni vioași și volubili, engle

După cîntărirea și expedierea bagajelor spre avion, fiecare călător își primește recipisa și se poate îndrepta spre sala de așteptare.

Pasagerii se urcă într-un avion al companiei finlandeze „Aero

matiei, abricam cu dinți sâmbid orbitor pe chipul negru... Aici, la futurist, depunem bilete de călătorie, facem formalitățile pentru bagaje, iar apoi — dacă mai rămâne timp — pornim în o scurta explorare prin acest univers.

În sala de așteptare, sînt de jur împrejur tot felul de ghișeri pentru vânzarea biletelor, pentru darea bagajelor, pentru rețeaua telegrafică a camerelor de hotel etc.

Pe lângă etaj, aici se află contabilul hotel al pasagerilor aflați în tranzit. Te poți odihni aici ova ore, între două avioane. Tot la etaj se află și restaurantele, ale cărui ferestre deschid o perspectivă largă asupra grănoasei piste pe care fără întrerupere, într-un continuu zumbait, arizează și decolează avioanele și e noapte, uriașul platon de lumină e luminat ca ziua de puternice reflectoare. Poți vedea multe de avioane sovietice, printre care se profilează, impresionant în proporții, faimoasele TU-104.

Totodată, poți distinge pe ferestrele multor avioane emblemele unor importante companii aeriene: Luf, Sabena, Deutsche, Ibansa, TAROM, SAS, Air France, Aero, CSA etc.

Pornim mai sus, spre cupola rotundă a aeroportului. Aici, înconjurat de multe părți de ferestre înalte, se află punctul de comandă al zborurilor, unde se știe în orice moment poziția oricărui avion care decolează spre aeroport, și de unde, cu ajutorul celei mai moderne aparatură radiotehnice, se dirijează toate arizările și decolarile. Locul acesta este ceea ce se numește "centrul" aeroportului, care controlează toate mișcările acestui imens și complicat organism.

... Dar nu mai avem timp de pierdut — un difuzor anunța că peste puțin timp va decola avionul nostru. Coborîm spre futurist, unde s-au și adunat pasagerii și echipajul. În drumul nostru, îndrumați de o simțitoare stewardesă, ne îndreptăm spre avion.

Cîteva minute și, în urgiu la capul asurzitor, apoi un mișcare și avionul parasă pămîntul. Sub noi, Vukovo rămîne o frezătoare mare de lumină.

Victor BIRLĂDEANU

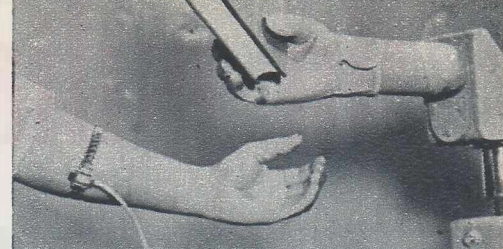
Foto: TASS

Giganticele păsări argintii sînt gata de zbor

A sosit momentul încărcării poștei și bagajelor.

Înainte de a decola spre Varșovia, membrii echipajului unui avion polonez își iau rămas bun de la gazdele lor moscovite.

Purtătorul brățării a vrut să ia această carte în mînă; și „biomina” i-a dat o scurta cultură.

MÎNA GÎNDULUI

Atunci cînd un om se gîndește să facă vreo mișcare, din creierul lui pornesc spre mușchii respectivi niște curenți electrice foarte slabi, pe care medicii îi numesc biocurenți. Sînt impulsuri prin care creierul comandă membrilor, executarea unei mișcări oarecare. Fenomenul acesta, cunoscut de mai multă vreme, a preocupat un colectiv de cercetători sovietici — medici și ingineri — care au construit, în urma studiilor făcute, un aparat ingenios, numit „biomina”.

Experimentatorul îmbracă pe mînă o ușoară brățară metalică, în corpul căreia sînt montate niște mici receptoare de curenți, ultrasensibile, capabile să capteze biocurenții cît de slabi. Amplificați cu ajutorul unui dispozitiv special, biocurenții sînt transmiși unor mecanisme electrice și mecanice, care comandă unei mîini artificiale executarea mișcării gîndite și dorite de experimentator. În felul acesta, potrivit voinței purtătorului brățării, mîna artificială apucă o carte, o cutie de chibrituri, o șurubelniță etc. — sau strînge o mînă adevărată ce i se întinde.

E greu de prevăzut de pe acum oit de largă ar putea deveni sfera de aplicație a acestei invenții. Autorii ei consideră că este posibilă construirea unei mîini bioelectrice înzestrate cu simțul pipăitului. O astfel de „biomina” ar putea fi instalată în laboratoare atomice, pe bordul unei batisfere coborîte în adîncul oceanului ori pe un satelit artificial al pămîntului, ajutînd incalculabil omul, în studierea unor noi și noi taine ale naturii. De asemenea, mișcările unei astfel de mîini ar putea fi dirijate și prin radio, de la distanțe de sute și mii de kilometri.

În ce-l privește pe medici, ei consideră că aparatul, pe care l-au construit în colaborare cu inginerii, ar putea compensa unele funcțiuni pierdute ale membrilor paralizați prin poliomielită și ar putea chiar contribui la restabilirea activității celulelor nervoase.

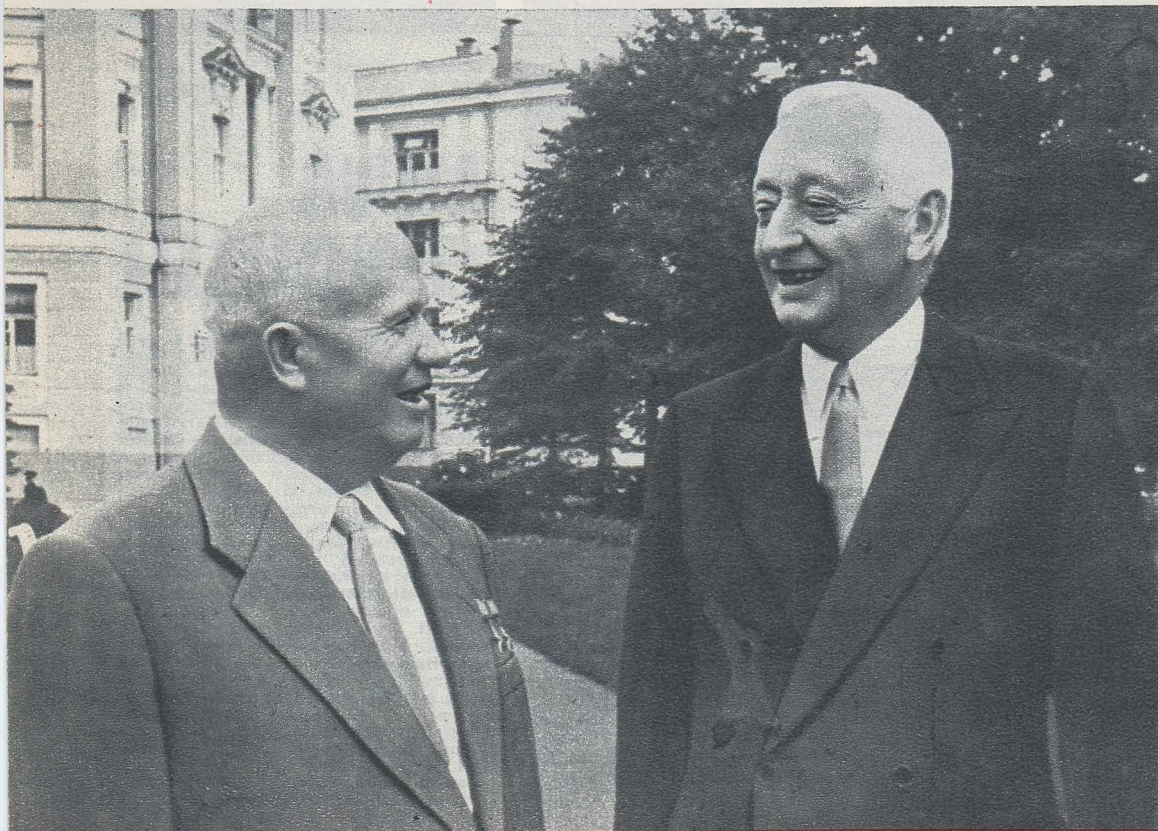
Ultima variantă a „biominei” a fost expusă recent la Expoziția Universală de la Bruxelles.

Întreaga ingenioasă instalație a mîinii bioelectrice. După cum se vede ea își face mai mult decît conștiincios datoria: paha-rel cu apă este servit!

Un miliardar american descoper

La 1 septembrie 1958, N. S. Hrușciov l-a primit la Kremlin pe Cyrus Eaton, financiar și industriaș american.

Omul are 75 de ani și e considerat unul dintre cei mai bogați americani: activele tuturor companiilor controlate de el (mine și metalurgie, transporturi și coloranți) se cifrează la peste 4 miliarde de dolari.

Omul are — în ciuda vârstei — pasul viu și ager, o minte vie și ascuțită. El spune despre sine: „Nu cred să se găsească pe lume alt om mai devotat capitalismului decât mine”. Tot el spune: „Lăsați Rusia în pace. Lăsați-i pe ruși să-și vadă de teoriile lor economice și de problemele lor concrete...”

Articolele lui Cyrus Eaton sînt astăzi reproduse de aproape toată presa americană (și nu numai de cea americană). Cînd a rostit o viguroasă filipică împotriva sistemului polițienesc din țara sa, („Hitler n-a avut niciodată o organizație de spionaj care să se compare cu sistemele de spionaj din S. U. A.”), l-au urmărit cu ajutorul televizoarelor peste 20 de milioane de americani...

Cunoașterea unui nou continent și consecințele ei

În definitiv ce dorește Eaton? Prin ce se deosebește el de cei mai mulți dintre frații lui întru miliarde (printre care și Rockefellerii care l-au ajutat să-și înceapă cariera și care acum îl consideră probabil un renegat)? O spune concis titlul articolului amintit, publicat de Eaton în „New York Herald Tribune”: „Să ne întâlnim cu Sovietele la jumătatea drumului”. De la apariția articolului a trecut aproape un an. În acest răstimp, după cum se știe, (spre deosebire de poziția adoptată de conducătorii sovietici) conducătorii americani n-au făcut nici un singur pas spre „mijlocul drumului”. Și atunci, în ciuda domnului Dulles și a stafilor macarthyste, în ciuda funcționarilor de la „activitatea antiamericană” și a absurdităților despre „miliardarul roșu”, Cyrus Eaton s-a hotărît să facă nu o jumătate de drum, ci drumul întreg pînă la Moscova.

Cyrus Eaton, capitalist american, s-a hotărît să descopere Uniunea Sovietică...

„Ei au tot ce avem noi, și chiar mai mult...”

Cyrus Eaton știa și înainte că poporul sovietic e un popor mare: „Rusia — scria el acum un an — dispune de resurse urișe, iar poporul ei muncește cu o neasemuită hotărîre și-și iubește din toată inima țara”.

De unde îi cunoștea Eaton pe sovietici? Probabil din știrile despre primul sputnik și despre prima centrală atomo-electrică din lume, din vestile despre avîntul industriei sovietice și despre desțelenirea pămînturilor siberiene. Deși Eaton nu vizitase încă Uniunea Sovietică, el cunoștea oameni sovietici. Cînd delegația agricolă sovietică a vizitat America, ea a avut prilejul să cunoască și vastele domenii ale familiei Eaton.

Apoi a fost și Pugwash-ul.

Pugwash este numele localității canadiene în care se află casa natală a lui Cyrus Eaton. Această casă a fost pusă de Eaton la dispoziția savanților atomiști din mai multe țări care s-au adunat să discute despre felul care, prin eforturi unite, omenirea poate scăpa de coșmarul atomic. Atunci i cunoscut Eaton, printre alții, și pe savanți sovietici. Unele ziare americane l-au numit cu acest prilej „complotist, ațîțător la pace”. Dar Cyrus Eaton, americanul lucid, nu sfiște să mărturisească: „La Pugwash i-a luat deoparte pe prietenii mei din țările occidentale și i-am întrebat: oare există ceva legătură cu războiul nuclear, cu forța atomică, pe care savanții noștri de frunte să-l știți și ei nu? Oare ei (sovieticii—n.r.) au tot ce avem și noi? — Prietenii mei mi-au răspuns: „ei au tot ce avem și noi, și chiar mai mult”.

După consfătuire, bogătaşul american, ca să-și țină să fie sincer cu sine însuși, a scris: „Din toate părțile ni s-a spus că rușii nu vor colabora cu nici un preț cu noi. Dar chiar după două zile ne-am convins cu toții că rușii sînt absolut cinstiți, absolut sinceri. Datorită acestui fapt s-a creat o atmosferă excelentă. S-a vorbit deschis, pe fașă”.

În septembrie 1958, Cyrus Eaton a venit să-i cunoască, la ei acasă, pe ruși.

Guvernul S.U.A. să-și plece urechea

Eaton a venit în Uniunea Sovietică ca ambasador al acelor concetățeni ai săi, care după apelul său: „Să ne întâlnim cu Sovietele la jumătatea drumului”, l-au aplaudat și aprobat în „New York Herald Tribune”.

„... Dacă li s-ar da posibilitatea, milioane de americani l-ar sprijini pe Eaton care a dat dovadă de înțelepciune politică, spre deosebire de Dulles cu exhibițiile sale în pragul războiului”. (Earnest Koerner din Great Neck, statul New York).

„... Articolul lui Eaton oglindește un mod curajos de a aborda problemele, mod de care America avea nevoie încă de la sfîrșitul celui de al doilea război mondial” (Ana Houston din Radnor, statul Pennsylvania).

„... Mă surprinde că organele guvernamentale nu-și pleacă urechea la astfel de sfaturi” (F. Herhard din Summit, statul New Jersey).

„... Articolul lui Eaton redă speranța că cel puțin o parte a presei americane se poate ocupa de problema menținerii vieții pe planeta noastră” (Eric Hodgkins din New York).

Asemănările și deosebirile dintre două mari țări

Eaton a călătorit la Moscova doar cu soții săi, dar milioane de americani i-au urmărit itinerarul („rușii m-au întrebat ce vreau să

UNIUNEA SOVIETICĂ

...ad; eu le-am spus și am văzut tot ceea ce am văzut", au aflat despre întrevederile pe care le-a avut (inclusiv despre întâlnirea cu N.S. Hrușciov, șeful guvernului sovietic), au aflat despre darurile pe care le-a primit din partea rusească, cu trei copii și un câțel cu care Eaton a înconjurat hipodromul din Moscova în aplauzele asistenței). În mod special au urmărit însă americanii, în timpul vizitei lui Eaton despre Uniunea Sovietică. Ca american, Eaton e mândru de țara sa. Ar mândria nu-l orbește. „U.R.S.S. și U.A. — a scris Eaton în „Pravda“ — una dintre cele mai puternice țări din lume, cu o așezământ în multe privințe: fiecare dintre ele are un teritoriu uriaș și dispune de colosale bogății naturale, terenuri agricole fertile, rezerve de minerale utile, fluvii și lacuri și principala bogăție — oameni puternici care vor să muncească”.

Dar Cyrus Eaton, ca și milioane de alți americani, știe că asemănarea nu se oprește aici: „Acum, în 1958, aceste două țări dispun de o armă ucigătoare, construită pe baza cercurilor nucleare. Dacă această armă va fi folosită într-un război, ea va aduce suferințe de nedescris și va constitui o tragedie pentru întreaga omenire”. Cyrus Eaton, care nu e numai un om bogat, ci și capul unei familii americane compusă din 6 copii și 13 nepoți, nu e pentru o asemenea perspectivă. El se știe în sentimentul a milioane de sovietici și americani când scrie: „A sosit timpul ca aceste două state puternice să pună războiul în țara legii și să colaboreze făcând tot ce depinde de ele pentru binele maselor populare din țările lor și de dincolo de frontierele acestora”.

Există lucruri care împiedică realizarea acestei năzuințe? Cu prilejul vizitei la redacția revistei „Timpuri Noi” din Moscova, Eaton nu s-a sfiit să spună: „Oamenii de afaceri americani sînt nemulțumiți de povara impozitelor (care e departe de a apăsa mai mult pe umerii oamenilor de afaceri! — n.n.), consecință a celor 50 de miliarde de dolari cheltuiți anual pentru înarmare...”. Iar ceva mai tirziu (aparent fără legătură): „În S.U.A., sînt unii oameni care-și închipuie că sistemul nostru poate fi impus altor țări. Tu poți decît să rîzi de ei”.

Să rîzi numai e însă prea puțin. Ca om practic, Eaton e de părere că o vizită a președintelui Eisenhower în U.R.S.S. și o vizită lui N.S. Hrușciov în S.U.A. ar contribui mult la crearea unei atmosfere de înțelegere între cele două țări. Într-unul din momentele critice create prin debarcarea americanilor în Liban, N.S. Hrușciov nu s-a declarat oare gata să plece în S.U.A. la o convorbire la nivel înalt cu președintele Eisenhower? Eare vina conducătorilor sovietici că o asemenea vizită și o asemenea întrevedere n-au avut loc? Nu, alături de mulți alți americani, Eaton știe bine aceasta: „După cum m-am

convins, U.R.S.S. năzuiește sincer spre îmbunătățirea relațiilor sovieto-americane”.

Alături de milioane de americani, Cyrus Eaton știe bine că această năzuință nu izvorăște din slăbiciune, ci dimpotrivă. Cuvintele lui Eaton despre Uniunea Sovietică au greutatea unor verificări nemijlocite: „Conducătorii Uniunii Sovietice acordă o mare atenție științei și țin seama de glasul ei în toate domeniile... Și foarte bine fac. Sînt convins că Uniunea Sovietică merge pe calea unui progres neîncetat... Uniunea Sovietică nu este încetățuită de tradiții conservatoare, de prejudecăți rasiale. Ați înfăptuit cea mai mare experiență din istoria omenirii... În 40—50 de ani, ați obținut rezultate uimitoare... Iar sputnicii do! Ei au făcut ca toți cei ce socoteau că Rusia este o țară înapoiată să-și schimbe părerea... Aveți și dorința și capacitatea de a merge înainte. Poporul care a creat sputnicii și TU-104 poate realiza orice”.

...Inclusiv — am preciza — năzuința sa de a apăra pacea lumii. Năzuință de care, conducătorii americani se păstrează deocamdată departe. Dovadă și actualele provocări din Extremul Orient. În legătură cu acestea businessman-ul american Cyrus Eaton a declarat textual: „Sînt convins că politica guvernului nostru față de China nu se remarcă prin înțelepciune”. Care american nu a aplaudat apoi cuvintele adăugate de Eaton pe aeroportul din Paris, cînd a descins din avionul TU-104 care l-a adus de la Moscova: „Consider că trebuie să facem comerț pe scară largă cu cele două țări (U.R.S.S. și R.P. Chineză—n.n.). În ceea ce mă privește, firmele de care sînt legat sînt gata să facă comerț cu Rusia și îndată ce vom putea face acest lucru, fără să ne temem că secretarul de stat Dulles ne va arunca în închisoare, vom stabili legături de afaceri cu R.P. Chineză”.

Ar încăpea oare în închisorile americane toți acei americani care cer ca în locul flotei a 7-a militare, să fie trimisă spre coastele Chinei o flotă comercială? E îndoielnic. Ar fi de aceea mult mai rezonabil să fie ascultat glasul lui Eaton, glasul americanului care, în ciuda miliardelor pe care le posedă, nu și-a pierdut rațiunea și pe care cursa înarmărilor nu numai că nu l-a atras în vârtejul ei, dar l-a făcut să devină lucid: „Orice om care ar vrea să-și asume misiunea de a lupta împotriva unui popor curajos de 220.000.000 de oameni ce sprijină cu fermitate regimul său, ar fi pur și simplu nebun”.

După conferința atomiștilor de la Pugwash, Eaton a fost numit „omul care vrea să scape lumea de bomba atomică”. Acum el ar putea fi numit „omul care vrea să scape America de nebuni”. De pe acum această acțiune găsește în America mai mulți adepți decît dansul dement pe marginea prăpastiei...

R.T.

INSCRIȚIE LA O FOTOGRAFIE

*În Cipru, doi copii
privesc...*

Doi copii stau în pragul unei case. Casa e veche: are zidurile scorojite, ca pereții unei celule de închisoare, ziduri de care și-ar fi teamă să-și lipești obrazul. Copiii au ochii speriați. Sau poate nu speriați, ci mîhniiți și severi, ochi de copii care nu ascultă basme, ochi de copii îmbătrîniți și triști, ochi de copii ai vremurilor de prigoană și asupraire.

Doi copii, undeva, în Cipru... Au buzele strînse și reci. Nu zîmbesc: zîmbetul lor a plecat undeva, departe de ei, și poate s-a rătăcit. Fruntea lor e gravă ca fruntea unui înțelept, iar mișcările lor le bănuiești pline de solemnitate. O frunză cenușie a alunecat la picioarele lor...

Aici sînt copiii și la capătul privirilor lor — ucigașii. Din pragul casei unde locuiesc, cei doi copii privesc defilarea trupelor engleze — cum sună explicația dată de agenția engleză „Keystone”, care a transmis fotografia. Ii privesc pe cei care au prefăcut un pămînt trăit de ciprioți într-o colonie britanică, pe cei care sugrumă lupta de eliberare a ciprioților șiucid pe luptători. Ei nu știu prea bine ce se întîmplă — sînt doar niște copii! — dar simt că soldații care defilează nu le aduc nimic bun.

Poate că părinții copiilor sînt plecați. Sau poate că se află între zidurile închisorii, pentru că au visat o patrie liberă. Sau — cine știe — poate că au fost executați de cei ce servesc „ordinea” colonialistă.

Copiii privesc. Altfceva nu pot face; nu pot decît să întreb cu privirea: „De ce ne ucideți părinții, de ce nu ne lăsați să trăim, de ce ne alungați visele? Am vrea o casă mai frumoasă și, dacă ați pleca, părinții noștri ar clădi-o poate. Am vrea biciclete cu trei roți, să alergăm pe străzile pline de soare. Dacă ați pleca, părinții ni le-ar cumpăra poate. Și chiar dacă n-am avea biciclete, am umbla liberi pe străzi — și străzile ar fi ale noastre!...”

Cei doi copii privesc. Laolaltă cu întreg Ciprul care luptă și în cele din urmă va birui. Cei care trec în marș de paradă — cotropitorii — întorc capul, să se ferească de ochii lor. Nu e ușor să contempli ura din privirile copiilor.

Florin MUGUR

Un aspect de la conferința savanților atomiști din Est și Vest, organizată în casa natală a lui Cyrus Eaton de la Pugwash (Canada). Au participat: 1) C. H. Waddington, Anglia. 2) Eugene Rabino-vitch, S.U.A. 3) Morton Grodzins, S.U.A. 4) Leo Szil-lard, S.U.A. 5) A. M. Kuzin, U.R.S.S. 6) A. P. Vinogradov, U.R.S.S. 7) A. V. Top-ciev, U.R.S.S. 8) D. F. Sko-beljin, U.R.S.S.

Mecanicul Ion Mikloş făcând cu ha-
veza frontul de lucru.

Perforatorul a înlocuit ciocanul.

Un ținut pitoresc, plin de poezie, împrejmuit de dealuri și munți ale căror vîrfuri ating 1740 m altitudine. Aici se află comuna Praid (Regiunea Autonomă Maghiară). Nimic nu trădează călătorului ce poșeste aici că, sub tălpile sale, se află încă un oraș. Un oraș neobișnuit, alcătuit din imense saioane de sare.

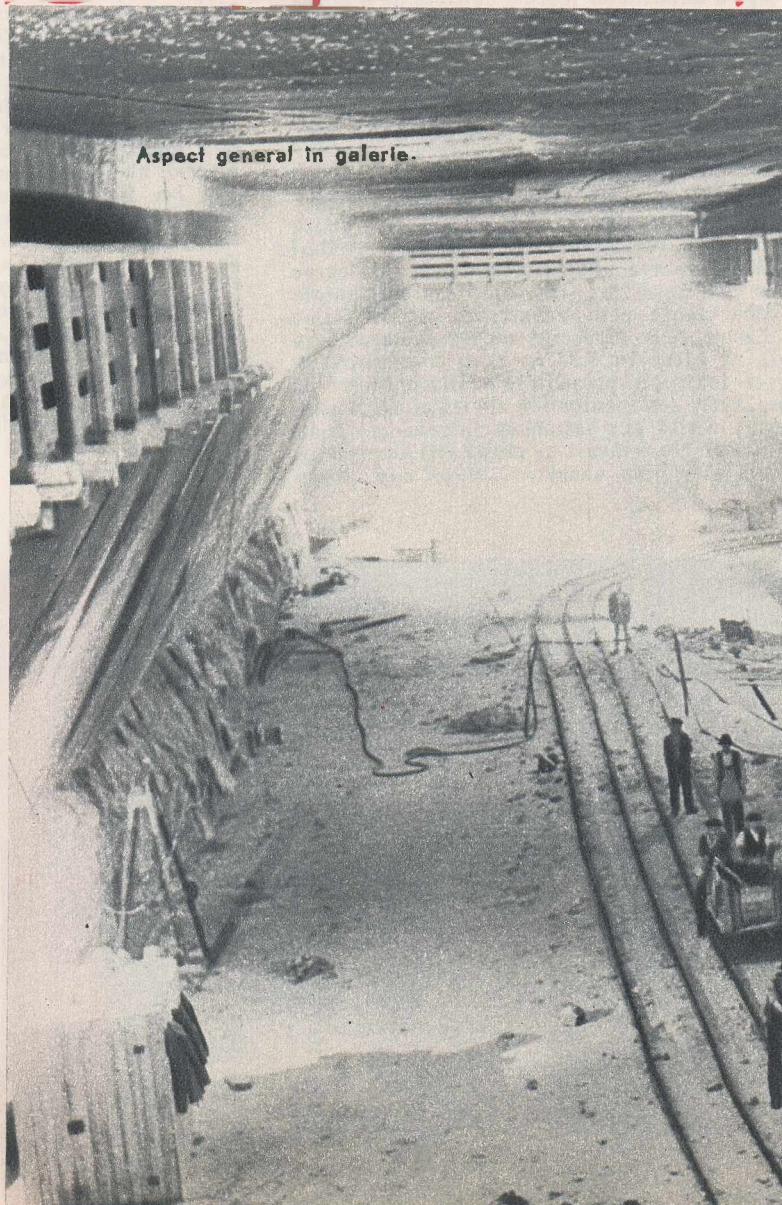
Exploatarea sării la Salina Praid datează din cele mai vechi timpuri. Romanii au deschis aici primele exploatări la suprafață, la mici distanțe. În ce privește primele deschideri subterane, ele datează din jurul anului 1020. O mărturie vie a trecutului deschideri subterane o constituie Lacul Ursului de la Sovata. Deschisă prin anul 1160, o exploatare saliniferă s-a prăbușit în 1240, dînd naștere frumosului lac sărat.

Exploatarea acestui masiv salin s-a efectuat pînă în 1945 cu

„Florile de sare” ce se formează pe plafonul galeriei datorită schimbărilor de temperatură din exterior.

SALOANELE

Aspect general în galerie.

mijloace primitive. Pentru a te 1500 kg sare, un muncitor trebuia să izbească de 7600 ciocanul — circa cinci lovituri pentru fiecare kilogram. Așa că în opt ore, pe post, se putea produce 10.000 kg, fără eforturi deosebite. Și acum tăiatul sării se face cu haveza, perforarea găurilor se face cu pușcare și perforatoarele se folosesc mineralul alb și sărat este transportat cu locomotiva și ascensorul cu un crivag remorcat de locomotivă.

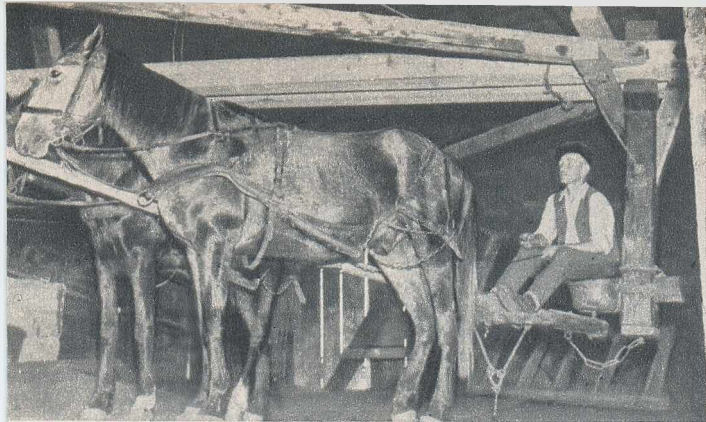
Praidul, care furniza carbon pentru austro-ungare 16.000 tone pe an, era plin de cocioabe și aproape au dispărut, făcînd loc noilor case construite cu ajutorul creditelor acordate de stat.

Departate de centrele comerciale situate la mare altitudine, în loc de teren arabil, comuna minieră salinieră ar trebui să se hrănească numai cu sare, dacă o bună vizionare nu te-ar face să te gîndești la șes, undeva lîngă o linie feroviară principală.

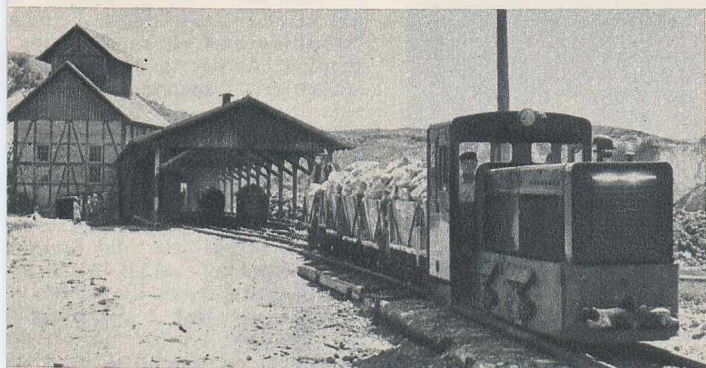
Și Praidul încă se va moca, va crește, se va îmbogăți. Sub el, în adîncuri, există un masiv sărat ce ar putea da hrană tuturor mincărilor din lume pentru o vreme de douăzeci de ani. Și poate și mai mult.

Fotoreportaj realizat de
gretatul fotoreporter
MAYER de curînd decedat

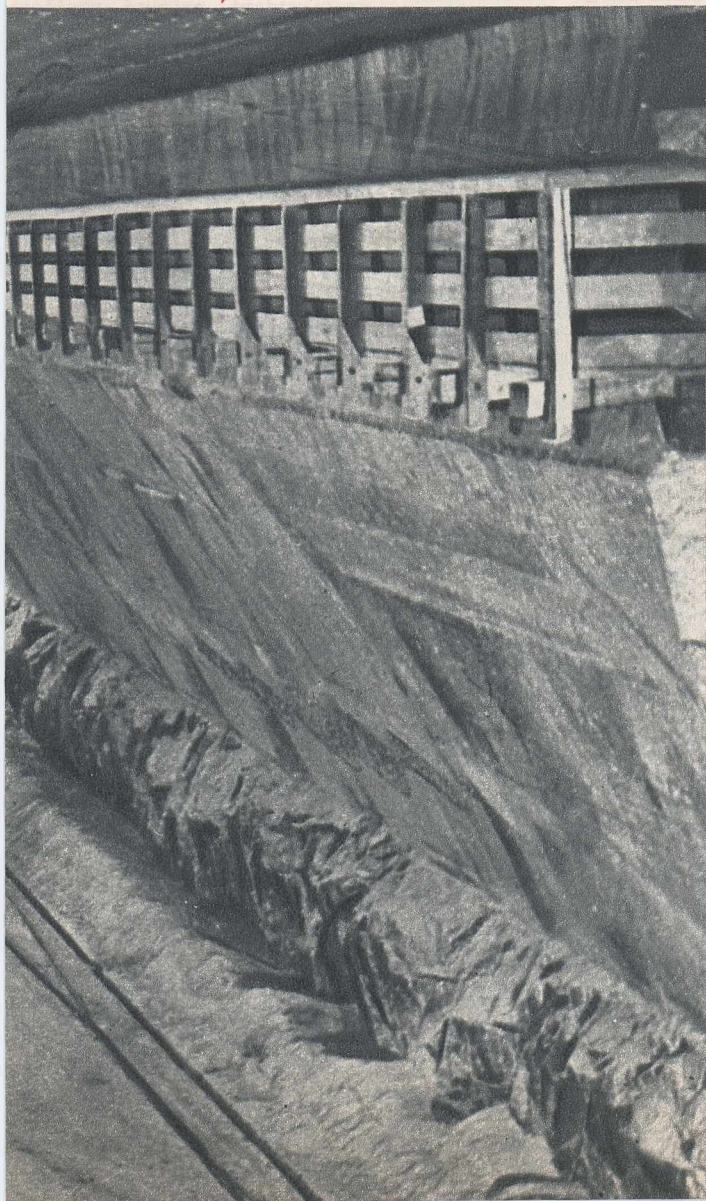

estigiu muzeal: crivagul tras de cai pentru acționarea ascensoarelor.

sportul cu locomotiva modernă, nu departe de locul de unde acum zece ani se rotea crivagul.

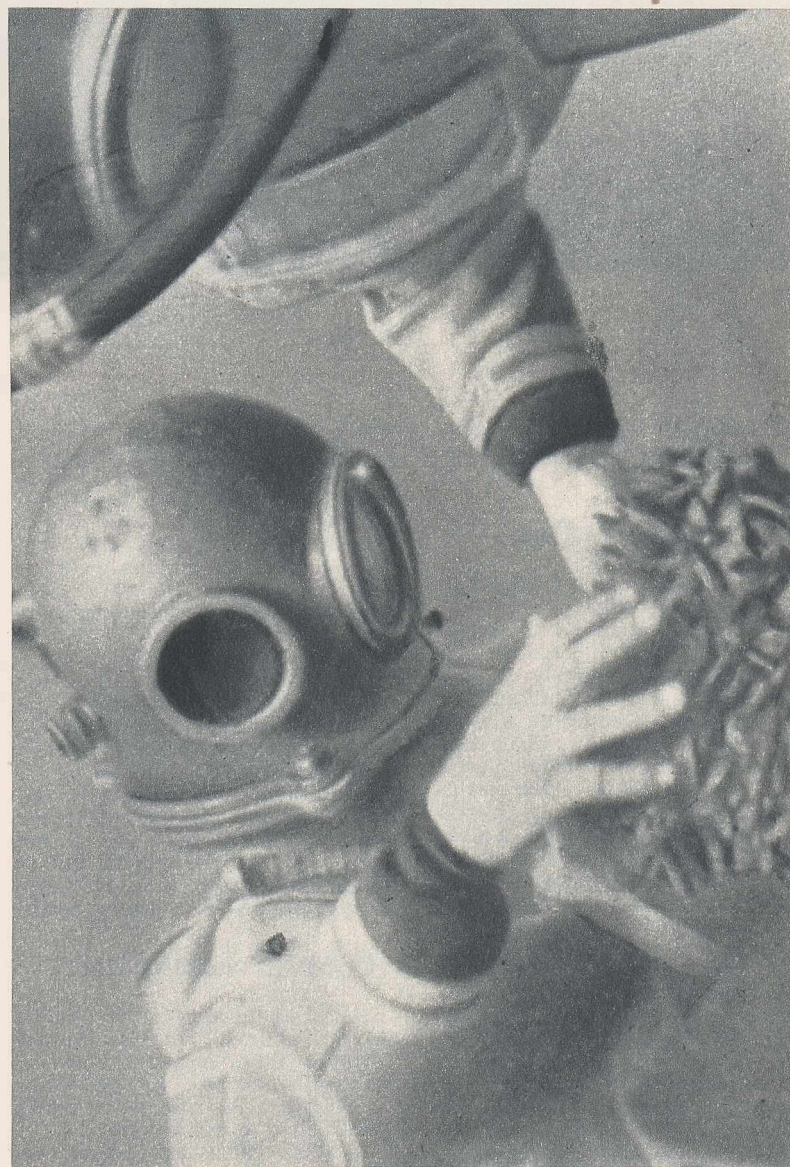
DE SARE

ÎN FUNDUL MĂRII

Reportaj de
Ștefan HALMOȘ

Fotografii submarine
de ing. NICOLAESCU

Timpul și apa mării au acoperit piesa metalică cu o frumoasă colonie de scoici.

O zi obișnuită în portul Constanța. Vase din toate colțurile lumii intră și ies din port, încarcă mărfuri; macaralele de pe chei scrișnesc sub greutatea baloturilor; rutierele — într-un dute-vino nebun — trag, de la magazii la nave, remorci încărcate cu chereștea. Pe „Transilvania“ se îmbarcă un grup de turiști care vor vizita țărnul însoțit al Crimeii; vasul francez „Faraman“ părăsește cu un sunet prelung de sirenă cheiul, îndreptându-se spre Marsilia, iar vasul sirian „Abdel-Kader“ își începe încărcarea. E agitație și vacarm. Doar în colțul acesta

retras e liniște. Și, totuși, se lucrează intens. Tăcut și nevăzut. Iată... De pe micul barcăz pe care mă aflu, înregistrez totul... Omul acesta imens și greu, de lângă noi, își ia rămas bun, coboară în apă și se pierde în valuri. Peste câteva clipe auzim la telefon vocea lui, venită din străfunduri. Scafandru Răceanu — căci el este — dirijează lansarea pe fundul mării a unui bloc de beton de 50 tone. Din pilnia receptorului, vocea lui răsună pe barcăz:

— Mai la stînga, băieți...

În freamătul și vacarmul portului, munca sa și a ortacilor săi pare a se pierde. Dispăruți în mare, la atîția metri adîncime.

Înainte, spre epav!

cine poate să le bănuiască existența și să le cunoască eforturile? Și totuși...

ZIDARII MĂRII

Ce fac scafandrii pe fundul mării? Iată întrebarea pe care mi-o puneam și eu pînă nu de mult.

Știam cit știu, în general, mai toți profanii în materie de scafandrierie: omul își îmbracă un costum greu, o cască de alamă, coboară la fund și... Și ce face acolo? Se plimbă, prinde pești? Ce face în adînc? Nu mi-aș fi închipuit niciodată ce muncă titanică depun scafandrii în străfundul apelor. Ei aparțin sectorului de căi navigabile, o instituție importantă a portului, un fel de gospodărie atentă ridică un șantier atît de uriaș cum e portul. Sectorul de căi navigabile se ocupă de întreținerea intrării în port, a bazinelor de exploatare, de menținerea portului la cotă normală, de construcțiile de noi dane. În sarcina sa cade aducerea la suprafață a vaselor scufundate și a epavelor, întreținerea digurilor de la Constanța și din stațiunile balneare ale litoralului. Sectorul de căi navigabile mai are încă multe alte atribuțiuni. O parte însemnată din sarcinile acestea revine scafandrilor, oamenilor temerari care lucrează sub valuri.

Noile dane, prin care portul Constanța se mărește continuu, de ei sînt executate. Am urmărit de pe micul barcăz munca ce se desfășoară la o asemenea construcție. Pe fundul mării se așterne mai întîi un fundament de stînci mari. Cred că scafandrii sînt cei mai aprigi halterofili ai tuturor vremurilor. Ei manevrează în fundul mării aceste stînci uriașe, ca și cum s-ar juca cu niște mingi... Desigur, că ei nu pot realiza asemenea „performanțe”, decît pe baza principiului lui Arhimede: corpurile scufundate în apă pierd din greu-

tatea lor... O stîncă de neclintit la suprafață, se înduplecă în apă...

Peste fundamentul de stînci se așază apoi, pînă la suprafață, blocuri gigantice de beton de cîte 40—50 tone. Acestea sînt lansate în adînc de macarale care se află la suprafață. De jos, scafandrii dirijează lansarea prin telefon: „mai la dreapta”, „mai la stînga”, „mai înainte”...

Construcția de noi dane are o mare importanță economică. La o dană pot ancora, într-un an, pentru a fi descărcate și încărcate, numeroase nave. Prin munca zidarilor de pe fundul mării, portul Constanța își mărește capacitatea, capătă alte noi și noi dane, la care pot acosta din ce în ce mai multe vase ce sosesc de pe mările și oceanele lumii.

COMORI NEBĂNUITE...

— În apele noastre teritoriale — îmi spunea tînărul inginer Nicolae Dan, mecanic șef al sectorului de căi navigabile — se găsește atîta fier cît se poate găsi într-o mină bogată.

— Cum așa? — am întrebat uimit.

Explicația a fost simplă. În aceste ape există multe epave ale unor vase scufundate de-a lungul vremii, atît din cauza urgiei mării, cît și din cea a celor două războaie mondiale. Aceste epave constituie adevărate comori, bogate surse de fier și metale neferoase.

Tot scafandrii sînt aceia care aduc la suprafață navele scufundate. Unele din ele, asupra cărora marea și vremea nu și-au putut desfășura încă din plin forța distrugătoare, sînt readuse în întregime; altele, devenite bătrîne locuitoare ale străfundurilor, sînt demontate sub apă și scoase în bucăți.

Printre vasele scoase în întregime la suprafață de scafandrii noștri, se numără și draga „Ovidiu”, remorcherul „Tuzla” și altele. Readucerea la suprafață, în întregime, a unei nave care se află la mare adîncime, e o muncă

neînchipuit de grea, care cere multă pricepere. Scafandrii trebuie să sape mai multe tunele sub vasul înecat, tunele prin care sînt trecute apoi parîme groase, cu ajutorul cărora „înecatul” e tras la suprafață.

Epavele, adică navele scufundate cu mulți ani în urmă, sînt dinamitate de scafandri și scoase în bucăți mari, cu ajutorul macaralelor. Ele reprezintă mii și mii de tone de fier vechi. Numai în luna august, deși ocupați cu lucrări mai urgente, scafandrii noștri au reușit să smulgă, totuși, din adîncuri, 200.000 kilograme fier vechi. Și aceasta este încă o cantitate mică dacă ne gîndim la faptul că sectorul de căi navigabile are în plan readucerea la suprafață a 27 epave...

Într-adevăr, dacă ținem seamă de faptul că fierul din Marea Neagră nu trebuie prelucrat ca minereul de fier, ci că fiind expedit din Constanța direct la Reșița, poate fi imediat retopit și prelucrat, atunci trebuie să-i dăm dreptate inginerului Nicolae Dan cînd spunea că marea este, de fapt, o mină bogată.

Iar scafandrii noștri se străduiesc să-și îndeplinească cu cinste și sarcina de „mineri”.

O MUNCĂ PLINĂ DE ROMANTISM

Ion Davidescu, un om ca la 30 de ani, voinic și plin de autoritate, e șeful scafandrilor. În timp ce se echipază ca să coboare și să controleze construcția danei, stau de vorbă cu el. Patru oameni îl ajută să-și îmbrace costumul. Acum, pe piept și pe spate i se agăță greutatea de cîte 18 kilograme... Davidescu se încalță cu ghete grele de fontă. Urmează casca mare de alamă, și iață-l pe șeful scafandrilor în „apele sale”. Pînă să i se înșurubeze ferestruica rotundă din față, mai tăifăsuim despre meseria lui.

Scafandrieria e în primul rînd o îndeletnicire grea. Nu e ușor să stai ore întregi sub apa care are o mare presiune, mai ales

cînd marea e cu hulă, ori cînd temperatura e scăzută. Apoi e meserie care cere mult curaj. Încercarea de a coborî la fund, legătură cu această trăsătură de caracter, Davidescu mi-a povestit multe întîmplări ale ortacilor săi.

Bunăoară, la scoaterea unei epave, Dumitru Răceanu n-a mai primit, la un moment dat, aer. A simțit cum totul i se întuneca în față și a căzut la fund. Ce s-a întîmplat? Tubul de cauciuc, prin care vine aerul, se agățase, unde? De epavă, în timpul „plinării”, și se sugrumase. Desigur, aerul n-a mai putut circula. Cu ajutorul instalațiilor de control ale suprafeței și-au dat seama că Răceanu e în primejdie. A dat atunci virtos drumul la aer. Tubul s-a umflat, s-a desprins și aerul a năvălit în costumul scafandrilor. Răceanu a fost salvat.

Ion Caulea a lucrat după eliberarea țării la deminarea portului. A făcut inofensive zeci de mine. La fiecare mină se găsea un pas de moarte. Și totuși nici o clipă n-a dat înapoi.

Bineînțeles, astăzi sînt asigurată toate măsurile pentru securitatea deplină a scafandrilor în adîncime. Aerul nu se mai pompează cu o pompă de mină, ci cu ajutorul unui compresor distribuitor de aer, realizat printr-o inovație, de tehnicianul Valeriu Mareș, de la sectorul de căi navigabile; privirea unui coleg de pe barcăz e tot timpul atîntită la ceasul compresorului; dispecerul e în permanentă legătură telefonică cu cel de jos. În felul acesta, la cea mai mică alarmă, scafandrul e tras la suprafață. Datorită măsurilor multiple luate pentru securitatea vieții oamenilor coboriți sub apă în anii noștri n-a avut loc nici un accident privind sănătatea acestora.

Meseria de scafandru își are și frumusețile ei. În reportajul de față i-am văzut pe acești muncitori în postură de zidari, de mineri, de căutători de comori. Munca scafandrilor e plină de neașteptat și de emoționant. Nu e dat oricui să vadă și să trăiască farmecul lumii tăcerilor eterne din fundul mării, cu viața-i ani mală și vegetală atît de pitorească.

— Trebuie să fie foarte interesant o plimbare pe o epavă — îl stimulez la povestire pe Davidescu.

— E exact ca în film — îmi răspunde el. Deschidem uși și ne minunăm de o lume care a fost înghițită de mare. Apa a invadat totul. În sertare, în dulapuri, peste tot, te întîmpină lumea numeroasă a peștilor. Trecem din încăpere în încăpere, studiem construcția epavei... Și rămînem uimiți de multe ori, chiar no scufundrii, de ceea ce se poate vedea pe fundul mării...

... Fereștrica rotundă a fost înșurubată în cască și peste cîteva clipe șeful scafandrilor, de nerecunoscut așa cum ne apare în chip de „monstru”, dispăre sub apă. Îi aud mai tirziu glasul, pe barcăz, în căștile de telefon. Davidescu a ajuns la fund și lucrează alături de ortacii săi.

... „Faraman”, în drum spre Marsilia, se zărește ca un punct în zare. Portul vuieste de muncă febrilă. Jos, în fundul mării, Davidescu și ceilalți scafandri își desfășoară munca lor anonimă și nevăzută decît de ochii bulbucați ai peștilor.

de Konstantin SIMONOV

1. A doua profesie

Am călătorit zile de-a rândul un cunoscut scriitor sudamerican prin țara lui, vizitând locurile care se desfășoară acțiunea lui dintre romanele sale.

Una din cărțile acestui scriitor a fost nu numai tradusă, ci și îndrăgită în țara noastră. Ar fi fost cu neputință să nu te simți gat de un om atât de inteligent, vesel, plin de viață și pe deasupra un mirabil tovarăș de drum. Prezența lui îți inspiră dragoste, este datorită și faptului că-și bește fierbinte țara — lucrurile îi înobilează întotdeauna pe el.

Îl cunoșteau mulți oameni simpatizând din ținutul său de baștină prin călătorisem; unii îi citiseră cărțile care le apărau cu mult orgoliu drepturile; alții auziseră despre ele; în sfârșit, alții îl mai văzuseră când, tinăr fiind, locuise pe acolo.

În timpul călătoriei am discutat, în special, despre condițiile de viață din țara sa. Ne-am amuzat, în cele din urmă, într-o vorbire asupra literaturii, a obiceiurilor personale a scriitorilor. Îmi stăinui că între ultimul său roman, publicat și cunoscut și țara noastră, și cel nou, abia terminat, trecuseră aproape trei ani, răstimp care i se părea cam mare.

Se interesă apoi de activitatea sa. I-am răspuns că ultimul meu roman l-am publicat cu doi ani în urmă, și că la cel nou mai lucrez încă, adăugând, nu obișnuință (mulți dintre noi scuza în felul acesta) că sînt eu prins de alte munci în cazul Uniunii Scriitorilor.

De obicei, când afirmăm un asemenea lucru, ne așteptăm ca interlocutorul nostru să ne comenteze. De data aceasta însă, n-am avut impresia că el nu m-a primit cu prea multă compasiune. I-am răspuns nimic. Discuția alucă pe alt făgaș.

Revenind din călătorie, nu-l văzui câteva zile. Intrigat, întrebai pe unul dintre prietenii noștri muni, dacă nu cumva a plecat de ceva.

— Unde să plece? — se miră acesta. Șade la birou și încearcă să recupereze timpul cât lipsit. Absența lui a fost un mister. Fiindcă, probabil dacă ar fi cerut, nu i s-ar fi dat voie să plece.

— Dar unde lucrează? — întrebai.

— La o societate de asigurări.

— Și ce face acolo?

— Este calculator.

— Dar cum? — îmi scapă fără să fie această întrebare, cea mai curioasă din câte aș fi putut să pun.

Fiindcă, primul și deocamdată ultimul onorariu de scriitor, pe merită această denumire, l-a primit abia atunci când cartea i-a fost publicată la dumeavoastră. Uniune; apoi, fiindcă are soție și copii și fiindcă aici la noi, când ei să editezi o carte, ești mai grabă nevoit să plătești, decît tu să plătească.

Am roșit, amintindu-mi fraza, desigur, trebuie să i se fi rut îngîmfată, rostită cu un

aer obosit, referitor la faptul că alte munci pe tărîm obștesc scriitoricesc mă împiedică să-mi termin romanul. Deși conținea un dram de adevăr, fraza aceasta mi se păru dintr-o dată stupidă și lipsită de bun-simț.

Vai, cât de mult ne-am obișnuit, la noi acasă, cu gîndul că e suficient să scrii o carte acceptabilă, ca să-ți se poarte de grijă pînă la adînci bătrînețe!...

Și cât de greu este să te obișnuiești cu gîndul că acest om minunat, care a scris o carte minunată (și nu numai una), este nevoit în fiecare zi să stea ținut în biroul capitalistului la care lucrează și să învîrtească mînerul mașinii de calculat, pentru ca seara să poată scrie admirabilele romane despre poporul său. De peste zece ani învîrtește acest mîner și cine știe cât timp va fi nevoit să-l mai învîrtească!

★

Într-un mare oraș sudamerican — n-aș exagera dacă aș spune urias — am făcut cunoștință cu poetul ale cărui versuri îmi erau familiare încă din tinerețe.

Dacă voi spune că este unul dintre cei mai mari poeți care scriu în limba spaniolă, nici aceasta n-ar fi o exagerare.

Ne-am întilnit într-o casă a cărei stăpîni, îndrăgostiți de frumos, sînt destul de instăriți pentru a-și putea procura opere de artă. Ani de-a rîndul oamenii aceștia au colecționat tablouri, transformînd în cele din urmă casa lor în ceea ce este azi, adică într-un mic muzeu de pictură, sculptură și grafică spaniolă și latino-americană.

Unele dintre lucrările care atîrnau pe pereți erau minunate, altele oribile, altele nu aveau pur și simplu nimic care să-ți atragă atenția. Gazdele mi-au indicat, în mod deosebit, niște gravuri.

— Priviți-le — mi-au spus.

Le-am privit. Erau gravuri care oricare altele. În occident văzusem multe lucrări asemănătoare: imbinări de real și misterios, de temperament și poză; la urma urmei, o originalitate superficială, nedepășind limitele de fier ale modei.

— Sînt ale lui — spuse mîndru amfitrionul, cuprinzînd umerii poetului.

Privirile acestuia se ațintiră asupra mea.

Poate că dacă acest om n-ar fi fost într-adevăr un poet foarte mare, aș fi mințit și, ca să nu-l supăr, aș fi îngînat ceva nedeslușit, în orice caz însă plăcut. Dar fiindcă era un poet într-adevăr excepțional, am tăcut. Fiindcă-i citisem versurile minunate, nu voiam să-i laud gravurile mediocre care, la urma urmei, poate nu aveau nici o importanță în viața lui...

Am aflat însă, mai repede decît îmi închipuisem, ce importanță prezentau ele în viața poetului.

Mă îndreptam spre casă în aceeași mașină cu poetul și soția lui. În fața locuinței lor am oprit și am urcat pentru câteva minute. Acolo, în micul apartament, compus dintr-o cameră și jumătate, am înțeles ce însemnau aceste gravuri. Erau principalul mijloc

de existență al poetului. Apartamentul constituia un mic atelier în care se confecționau gravuri. Acolo le grava, le presa, și tot acolo se aflau numeroase imprimare terminate, pe care nu apucase încă să le vîndă. Nu era vorba, deci, nici pe departe de un capriciu de scriitor, care în timpul liber se distrează pictînd, ci de o muncă permanentă și istovitoare, pentru o bucată de pîine. Fiindcă, dacă i se dădeau bani pe gravuri, în schimb nu i se plăteau versurile; iar dacă tipografiile îi imprimeau gravurile, nu-i tipăreau poeziile.

Gloria, cucerită de atîta vreme, era gloria de poet și poate de aceea gravurile sale erau intrucîtva căutate de public. În dosul acestor gravuri mediocre se afla numele răsunător al unui poet antifascist, neînduplecat în versurile sale.

În occident există oameni cărora le plac asemenea paradoxuri. Triste paradoxuri. Amară pîine.

★

Omul care la noi este cunoscut drept cel mai mare poet al Americii Latine se numește Pablo Neruda.

Acum însă, nu este vorba despre el; în privința aceasta n-aș vrea să existe nici un fel de indoială. De altfel, așa cum mi-au spus tovarășii săi, Neruda este singurul poet din America Latină care poate trăi de pe urma veniturilor realizate din profesiunea sa principală — aceea de scriitor.

Singurul din toată America Latină! — țin să repet, ca să înțeleagă și oamenii noștri, neobișnuiți astăzi cu asemenea lucruri.

Singurul! Ați înțeles?

2. „Arta pură“

Era pe la începutul lui decembrie. Avionul zbura de la Paris spre Montevideo. Cu zîmbet stereotip, stewardul împărțea la întâmplare reviste pasagerilor. Am primit unul din ultimele numere ale revistei „Life“. Necunoscînd decît foarte puțin limba engleză, mă mulțumeam să privesc mai mult ilustrațiile, decît să citesc.

În țările Americii Latine, procentul naștuturilor de carte este încă foarte ridicat. Milioane și milioane de oameni trebuie să recurgă — așa cum se vede și în fotografia de mai jos, luată pe străzile unui oraș mexican — la ajutorul altora pentru a-și scrie chiar și corespondența de familie...

Totuși, pe una din pagini, atenția mi-a fost atrasă de cuvîntul „Ungaria“, cu care începea aproape fiecare alineat. Examinînd mai atent pagina, descoperii câteva fotografii ale unui om slab, între două vîrste. Părea nervos și expresia feței lui exprima cînd supărarea, cînd teama. Din titlul articolului am aflat că este vorba de scriitorul francez Albert Camus, al cărui recent volum de nuvele a primit Premiul Nobel.

Mi-am închipuit că, dacă într-un articol închinat lui Camus cuvîntul „Ungaria“ este atît de des pomenit, probabil că nuvelele sale au ca temă această țară.

După ce cu ajutorul dicționarului și al vecinului meu m-am descurcat asupra conținutului articolului, mi-am dat seama că am fost un naiv.

În „Life“ se descria pur și simplu rolul excepțional de important, pe plan european, jucat de Camus în organizarea a tot felul de acțiuni literar-politice pentru sprijinirea contrarevoluționarilor din Ungaria.

În ceea ce privește însă nuvelele lui Camus, acestea erau, după cum afirma „Life“, artă pură. De altfel, revista nici nu vorbea prea mult despre nuvele; nu ele reprezentau miezul problemei, întrucît nu aveau nici o legătură cu Ungaria. Ceea ce avea legătură cu Ungaria, era Premiul Nobel.

Apropos, ca încheiere, aș vrea să mai spun cîteva cuvinte despre acest Premiul Nobel.

Să lăsăm deci avioanele și să coborîm de astă dată din cer pe pămînt. Aici, pe pămînt, la Paris, oameni bine informați în asemenea probleme mi-au spus că anul trecut primul pretendent la Premiul Nobel nu a fost Camus, ci André Malerot, un scriitor cu idei tot atît de puțin de stînga, ca și Camus, dar care se bucura de un renume mai mare decît acesta.

Ceea ce i-a jucat însă festa a fost Ungaria, adică mai bine-zis faptul că, din motive personale, cunoscute numai de el, Malerot n-a participat la urletele literare colective ridicate în apărarea contrarevoluției din Ungaria. Și asta l-a făcut să piardă Premiul Nobel.

Partizanii „artei pure“ de la Academia din Suedia au uitat că pînă acum au proclamat indiferența artistului față de politică și nu i-au iertat „pasivitatea politică“ într-o problemă atît de importantă și de actuală.

Cum a salvat un ciine polițist niște cititori

— SCHIȚĂ FANTASTICĂ. DIN CAPUL MEU —

de Nicuță TĂNASE

Ilustrație de Tia PELTZ

Strada era pavată cu bitum. Era stropită proaspăt de I. C. A. S. și era soare. Deci era bine. Pictoni: cîți vrei. Mustăcioși și nemustăcioși, cheloși și necheloși, cu cioc și fără cioc, femei cu și fără coadă de cal, într-un cuvînt erau oameni de toate soiurile. Dacă îmi aduc bine aminte, erau în ziua aia pe stradă și copii (copiii n-au nici un amestec în aceas-

„Manole, Manole. Meștere Manole“.

lă povestire). Și mai era, o să vedeți dv. mai tîrziu că era și un ciine lup. Eu? Da și eu eram în ziua aia, funcționam ca pieton. Mă plimbam cu mîinile la spate și vorbeam cu un bun prieten al meu, de meserie tînăr caricaturist. El nu putea ține mîinile la spate, pentru că avea într-una din mîini (dacă nu în dreapta, în stînga) o servietă.

- Ce mai faci, maestre?
- Bine, maestre!
- Încotro, maestre?
- La o redacție, maestre!

Așa am vorbit noi maeștrii între noi, pînă a început să ne latre un ciine. Am scos din dialogurile noastre cuvîntul maestre, dar cîinele lătra înainte. Al dracului, cîine! Ne uităm la el: un ciine lup. Lup, lup, da' de ce latră la noi?

— Taci, dom'le, fi spun eu. Cîinelui, bineînțeles.

El însă, neam! Întrăm noi într-o cafenea (la „București“, că sîntem maeștri și ne respectăm!), cîinele după noi. S-a așezat lângă masa noastră și a început să latre. Al dracului, cîine! Ce-o avea cu noi?

— Taci! — am zis eu iar, pal-pînd cu arătătorul obrazul drept — cheresteaua!

Cîinele, fără obraz, a început să latre spre servietă. Servietea partenerului meu, caricaturistul.

Trebuie să știți că eram într-o situație foarte penibilă. Se uitau oamenii la noi, ca la oaia cu cinci picioare. Intrigat, prietenul meu, tînărul caricaturist, a deschis servietea. Să vadă dacă n-o fi lăsat ceva prin servietă ca să-l asmută pe cîine. Dar a scos la iveală... ce credeți? Stați să vă mai fierb puțin! Ce credeți că a scos caricaturistul din servietă? Ei, ce ziceți? Simplu! Niște caricaturi. Atît i-a trebuit cîinelui. S-a pus pe un lătrat... lătra ca la urs, și zău, credeți-mă, pe hîrțile caricaturistului nu era desenat nici un urs și nici măcar vreo pisică. A mîriit cîinele și a pornit spre ușă. A venit înapoi și iar s-a dus la ușă. Bineînțeles, lătrînd.

— Ce facem? — m-am adresat caricaturistului. Trebuie să plecăm.

Nu ne-am mai băut oranjadele comandate. Cîinele după noi. Or mai corect spus, noi după el. Că nu ne lăsa de loc în pace. Ne urmărea mai dihai ca un detectiv. Cum ne îndepărtam, el iar cu lătratul. A cotit-o cîinele la stînga, am cotit și noi.

— Să nu ne ducă la Giurgiu — am zis eu. Acolo sînt cîini mulți. O să-i auzim și pe ăia lătrînd.

Apoi cîinele a cotit-o la dreapta și s-a oprit în fața unui bloc. A început să latre la ușă.

— Cine stă aici? — am întrebat.

— Eu, a răspuns caricaturistul. Cîinele, pe ușă. Am deschis.

Cîinele s-a oprit la ușa liftului și iar a început să latre.

— La ce etaj stai?

— La șase.

— Ai coborît cu liftul?

— Nu, e în reparație de doi luni.

— Ai coborît pe scări, nu?

— Da!

— Ce o fi cu cîinele? De ce lătră la lift?... Urma, Keg... Ke urma... (Între timp cîinele recomandase, arătîndu-ne zga da — carte de vizită, și astă aflaserăm că răspunde la nume de Keg).

A lătrat de cîteva ori, sp biroul administrației blocului a pornit spre scări. Deștept cîin Am ajuns la etajul șase. Ne condus cîinele pînă la ușa apartamentului unde era prinsă într pioneză o carte de vizită a tînărului caricaturist.

— Aici stai?

— Da.

A descuiat. Cîinele a trecut glonț prin hol, a deschis cu labă o ușă și s-a ridicat cu laba din față pe bibliotecă. Dumnezeu le! Ce cîine! Ce-o fi căutînd acolo? A tras cu labele și cu botul colecție veche a revistei de um „Gluma“, după care au urmat alte colecții vechi de reviste umristice. Apoi cîinele a tăcut. S-așezat cu botul pe labele din față îl privea mustătror, în ochi, caricaturist. Ce cîine, domnul Totuși, care e dezlegarea acest mister?

Dialog între mine și tînăr caricaturist.

— Ai furat ceva din reviste astea?

— N-am furat!

— Ham! Ham! (L-a contraciinele).

— Cîinele nu minte.

Așa a fost. Tînărul caricaturist „ciupise“. Cîinele a plecat. N măcar nu i-a făcut proces-verbal. Dar dacă o să mai continue, s-o pățească cu cititorii. Deocă dată au fost salvați.

Povestirea e absolut neautentică. Am dat-o spre publica. Poate ajută.

P. S.

De atunci subsemnatul nu m umblă cu manuscrisele în s vietă sau în buzunar. Le trim redacțiilor prin poștă.

Te pui cu cîinii lupi!

Am spirit autocritic, așa-i?

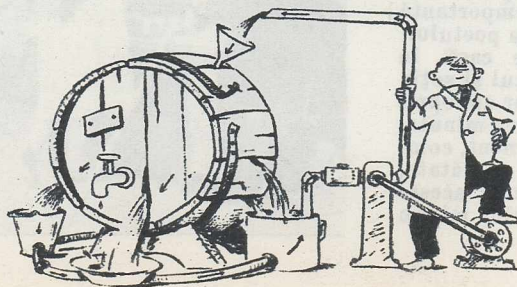
— Sînteți nervos? Vă înfuriați repede?
— Nu! De ce?!
— Atunci... vă INTERZIC alcoolul, tutunul și cafeaua!

Desen de Luigi LUIGI

— Uite un om din epoca de piatră!
O fi venit la probă și să vezi că nu e gata.

Desen de A. POCH

— ...și astfel am scăpat întreprinderea de mari cheltuieli cu repararea butoaielor!

Desen de E. ARNO

DIALOG ÎNTRE NIȘTE CIORAPI DINTR-O VITRINĂ

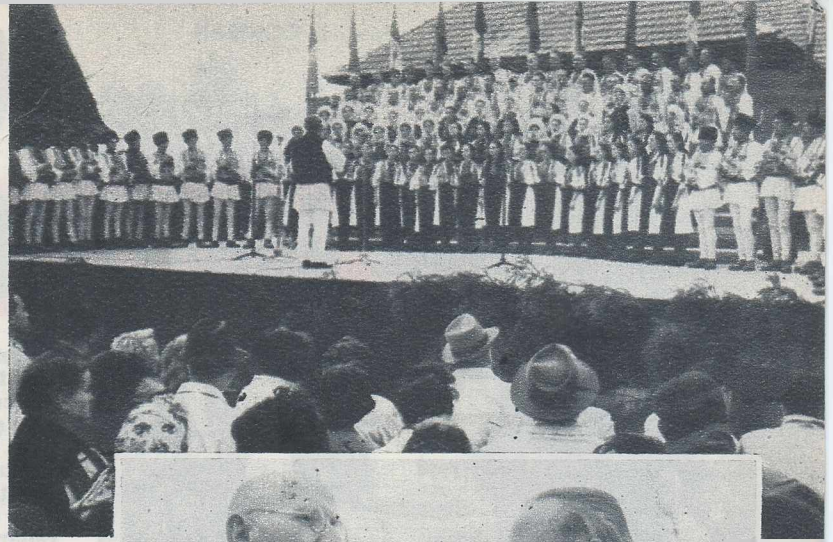
— Ce faci pe grozavul? Sîntem doi ciorapi din aceea pereche!

— Se poate, dar eu sînt mai mare!

Desen de George VOINESCU

UMOR

de spectatori localnici și oaspeți au trăit clipe de neuitat în prezența talentatelor formații artistice populare. Iată, cântă corul care a împlinit o jumătate de veac.

LA CUMPANA VEACULUI

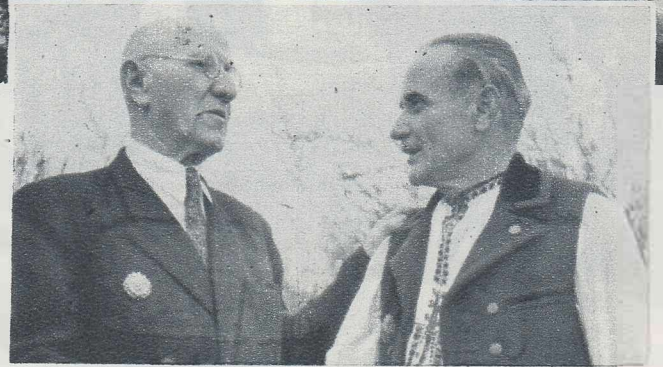
... Șoseaua șerpuieste și mai molcom, când mai eptiș, cățărindu-se prin stânci, lunecând pe buza ărilor abrupte pînă ce unge pe tîmpla muntelui. Aici, la capătul drumului, află o așezare nespuse de frumoasă, cunoscută sub numele de Poiana. Mulți au rămas fermecați de cîntecul poienarilor. Oamenii aceștia nu cîntă, ci

iana vin la cămin o dată cu asfințitul soarelui și pleacă la cumpăna nopții. Așa s-au pregătit ei pentru o mare sărbătoare: semicentenarul corului.

S-a întors în sat și Ioan Tănase, bătrînul învățător. Când s-a urcat pe bină, ca să dirijeze corul cu prilejul spectacolului festiv, parcă și-a lăsat în culise povara anilor și a redevenit flăcăul

zidit temeliiile. Coriști erau puțini, dar greutatea cu carul. Autorităților de atunci nu le prea conveneau cîntecele noastre patriotice și au vrut să ne închidă gura. Mulți au fost trași la judecată și condamnați. Fiecare corist trebuia să plătească o amendă de 100 de coroane sau să execute un an de temniță.

Dar așa cum vulturul nu

Doă generații de dirijori: Ioan Tănase (stînga), fondatorul corului, și Gheorghe Bogdan, actualul dirijor.

se sperie de prăpastie, pentru că el zboară sus, în înalțuri, tot așa corul nostru nu s-a temut de aceste piedici. Corul a mers mai departe. Și iată că acum a împlinit jumătate de veac...

Tinerii din jur, în același timp coriști și membri ai brigăzii artistice de agitație din comună, începură să cînte încetisor:

„Tînăr dirijor / Bun învățător / Le-a sădit cu grijă / Gîndul spre mai bine / Dor de libertate / Iubire de frate / De cei ce muncesc / Și drum nou croiesc“.

Ioan Tănase își șterse sticlele aburite ale ochelariilor, dar trecu batista și peste ochi. Apoi îl căută cu privirea pe Gheorghe Bogdan, actualul dirijor al corului. Acesta s-a dovedit și el un mare iubitor al folclorului. Asemenea grădinarului care culege florile, el a umblat din casă-n casă și a cules cîntece vechi, pe care se așternuse colbul uitării. Le-a strîns într-un buchet denumit „Flori din marginiime“.

Corul poienarilor a atins în anii vremurilor noi cele mai înalte culmi ale artei

populare. Dar să lăsăm brigada de agitație să vorbească despre aceasta:

„În nenumărate rînduri / Bucureștiul nost'iubit / La concursuri și concerte / Cu premii ne-a răsplătit. / Sebeș, Deva, Hunedoara / Cu căldură ne-au primit“.

Drumul corului din Poiana a ajuns la cumpăna veacului. Cu acest prilej au venit aici zeci de echipe artistice din cuprinsul regiunii Hunedoara pentru a prezenta spectacole în semn de omagiu. Oaspeții au avut prilejul să învețe din măiestria cu care și interpretează cîntecele corul din Poiana, din grija și exigența cu care sînt pregătite concertele și sînt recrutați și educați coriștii.

Timp de două zile, în pitoreasca Poiană a Sebeșului oamenii au cîntat, au jucat și s-au veselit pînă-n puterea nopții.

Istoria corului din Poiana, pe a cărei copertă strălucește acum „Ordinul Muncii“, și-a deschis un nou capitol, intitulat: „Al șaselea deceniu“.

A. CROITORU

Un grup de grațioase coriste din Poiana.

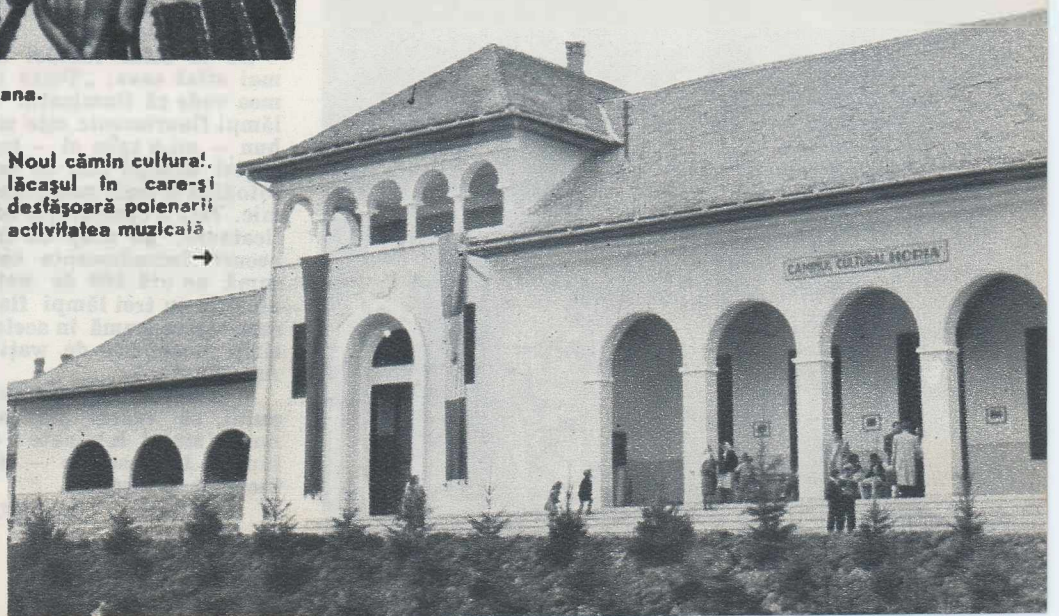
zmiardă melodia, sărută vîntele. Oamenii aceștia sînt îndrăgostiți deopotrivă de muncă și de muzică, fapt care îl dovedește și existența celor trei colective de cîntăc din comună — două de tînorși și un colectiv... muzical, respectiv corul, care numără aproape 100 de persoane. Pentru poienari, căminul cultural este a doua casă, unde își petrec o bună parte din vreme. Dar acum, când calendarul scutură filele vremii, coriștii din Po-

iana care în 1903, pe cînd avea doar 25 de ani, absolvind Școala normală din Sibiu, a venit în Poiana cu diploma de învățător în buzunar și cu pasiunea pentru muzică în inimă.

L-am aflat mai tîrziu pe Ioan Tănase în mijlocul unui grup de tineri. Le spunea o poveste. O poveste adevărată care începe totuși cu „a fost odată“.

„... La pușin timp după ce am venit în sat, m-am apucat să formez un cor. Abia în iarna lui 1908 s-au

Noul cămin cultural. Lăcașul în care-și desfășoară poienarii activitatea muzicală

SUCCES

AUTOTELESCOPULUI

Cînd am auzit prima oară cuvîntul „autotelescop“, am crezut că este vorba de cine știe ce instrument modern pentru cercetarea cosmosului. Despre telescop învățasem la școală; în ziare am citit despre telescop-radar; dar despre autotelescop, trebuie să mărturisesc — spre rușinea mea — că am auzit întîmplător abia acum cîteva săptămîni, în tramvai.

— Nu l-ai văzut? — spunea un pionier rotofei, cu păr roșcat și niște pistrii nostimi pe virful nasului, unui coleg de-o seamă.

— Nu — îi răspunse în-trebatul, în-ciudat că fusese prins în „flagrant delict“ de neștiință.

— A ajuns în piața Kogălniceanu. Cred că în două zile e la Teatrul de Operă și Balet...

„La uită-te, dom'le — gîndii eu — mare trebuie să mai fie bîzdîgania de o transportă așa de greu.“

Și așa s-a făcut că am coborît din tramvaiul 12, înainte de vreme, ca să văd și eu autotelescopul. Și am aflat că nu e vorba de un instrument folosit de... Observatorul astronomic, ci de un autocamion pe care este instalată o scară telescop ce este folosită de electricienii I.R.E.B.-ului.

Nu am fost dezamăgit de loc de faptul că autotelescopul este numai... autotelescop.

În acea zi însorită de septembrie autotelescopul era întrebuințat la instalarea de lămpi fluorescente. Datorită lui, treaba mergea foarte repede: se montau circa 15 asemenea lămpi într-o singură zi. De aceea, cetățenii care locuiau prin partea locului se trezeau, am putea spune peste noapte, cu bulevardul luminat „à giorno“. Echipa care a lucrat la această instalație numără numai patru persoane: Mondea Petre, șeful echipei, Olteanu Mihai și Mutu Vintilă, electricieni, plus șoferul Crainic Gheorghe.

De la șeful echipei am mai aflat ceva: „Toată lumea vede că iluminatul cu lămpi fluorescente este mai bun — mi-a spus el — însă puțini oameni știu că este totodată și mult mai economic. Iată o comparație edificatoare: un stîlp cu trei becuri incandescente consumă pe oră 900 de wați; un stîlp cu trei lămpi fluorescente consumă în același timp numai 360 de wați... Așa că...“

— ...Succes autotelescopului, să vedem cît mai multe străzi luminate cu lămpi fluorescente — am încheiat eu discuția.

M. MIHAI

Florin MUGUR

LA BICAZ

DRUMUL NOSTRU

„Nu, pasăre n-aș orea să fiu — așa-mi spunea. Imi pare cu mult mai frumos decît zborul de oră să merg pur și simplu, așa cum merg oamenii, dre domol scuturîndu-mi de praf pantalonii bofilii, și fiecă pîtră din cale s-o simt în genunchi ca fulger să merg spre baraj, cu bocancii looînd caldarîmii de zinc să merg prin tunel — și tunelul să sune ca tubu de orgă.“

să merg pînă-mi lasă pe mușchi oboșeala subțirile-l degete lungi de metal, apăsînd. Nu, pasăre n-aș orea să fiu — așa-mi spunea. Mă-nireb: încotro zboară pasărea? Către-o furni spre cuibul cel cald sau spre țările calde?... Noi mergem. Dar mergem spre vremea cea nouă spre lumea a cărei lumină mereu mai aproape-o zărim.

E-un zbor mai înalt ca al pasării: mergem spre mî și pîtră cu pîtră-noăfăm drumul nostru, mergînd și fiecă pîtră-noelită-i în aburu-albastru-al emoție.

„STRADA MARE“ LA CINEMA CIMENT

Adolescenții nu înțelegeau.
Priveau la film — și nu înțelegeau.

Era o stradă-ntr-un oraș străluc, iar oamenii mergeau în sus și-n jos și întîlnindu-se. Spuneau: „adio“. Intrau în case sub un cer plecat și casele păreau atunci mai mici. Dintr-o odăie-n cealaltă treceau și se-noirteau odăile-ameștite în jurul lor — ca niște cercuri mari — dintr-o odăie în cealaltă treceau întreaga piață, mai bătrîni mereu...

La cinematograful din Bicăz, adolescenții nu înțelegeau; la cinema Ciment, cu ochii mari, priveau la film și nu înțelegeau.

Bătrîn și crunt, oraș străvechi, burghez... Nu l-au știut — și nu-l înțelegeau.

Ieștră-n stradă. Strada, pînă-n zare, ei o lucraseră, și frații lor. Și strada liniștit se legăna. Și oîntul dînspre munți sufla răcoare. Pe strada liberă pășeau, pe strada mare...

Victor KERNBACH

DRUM PRIN UCRAINA

Pasărea cu aripi line
M-a trecut peste dulbine,
Niprurile cu ape late
Lîngă inimă aflate.
Am găsit și-alcea urme
Poate și de geți cu turme,
Dar și-n zidul mănăstirii,
Dar și-n semulțea firii.
Iar Tarasii tăi, Ucraină
Mi-s pecini de drum și haină
Și în cobze, și în glasuri,
Și-n istorii, și-n popasuri.
Cînd în lanuri spice dese
Așteptau a fi culese,
Mă simții la mine-n țară
Cu prietrea-n ochi sprintară.
Și trecînd pe străzi oioale
Peste care-azur se-ndoaie,
Și intrînd să tau lumîne
Din colhozuri sau uzine,
Cu sprintară-n ochi prioie,
Ți-am ghicit aceeași fire;
Și-n drum nou și-n nouă haină,
Soră te-am văzut, Ucraină.
Pasărea cu aripi line
M-a trecut peste dulbine.
Dînspre Nipru ne-a oenit
Soare-n inimă și-n zenit.

Veninul Tămăduitor

de A. GURIANOV

Satul Iaropoleț

ăzboiul civil abia se sfârșise. Soții Arhanski — Aleksandr Alekseevici și Olga Timona — proaspeți absolvenți ai Universității din Moscova, sînt în drum spre județul okolamsk. Își simt sufletele pline de ață și bucurie; închipuirea le zugrăvește spitalul cu camere luminoase în care lucrează, fețele recunoscătoare ale bolnavilor vindecați.

Iată-i ajunși la destinație, în județul okolamsk, satul Iaropoleț. Iată-i și în erele înșorite ale spitalului. Visele li sînt implinite? Da, dar numai la prima vedere, căci spitalul cu camere luminoase are nici paturi, nici rufărie de pat, nici mijloc medical. Și, mai ales, nu are medicamente...

Într-un moment dat, micul Aleksandr căzu pe o pădure de muncă îndrăjită. În zilele acelea de grele, Aleksandr Alekseevici și-a adus aminte de o întâmplare din copilăria lui... Prisaca bunicului. Bunicul meșteșugăruș al afumătorului pe lingă un stup. Aleksandr cădea și el de lucru pe lingă dînsul; mai tîrziu îl încurca, decît îl ajuta. Amîndoi, se simțeau bine. Erau cei mai buni tineri.

Într-un moment dat, micul Aleksandr căzu pe o pădure de muncă îndrăjită. În zilele acelea de grele, Aleksandr Alekseevici și-a adus aminte de o întâmplare din copilăria lui... Prisaca bunicului. Bunicul meșteșugăruș al afumătorului pe lingă un stup. Aleksandr cădea și el de lucru pe lingă dînsul; mai tîrziu îl încurca, decît îl ajuta. Amîndoi, se simțeau bine. Erau cei mai buni tineri.

Într-un moment dat, micul Aleksandr căzu pe o pădure de muncă îndrăjită. În zilele acelea de grele, Aleksandr Alekseevici și-a adus aminte de o întâmplare din copilăria lui... Prisaca bunicului. Bunicul meșteșugăruș al afumătorului pe lingă un stup. Aleksandr cădea și el de lucru pe lingă dînsul; mai tîrziu îl încurca, decît îl ajuta. Amîndoi, se simțeau bine. Erau cei mai buni tineri.

Într-un moment dat, micul Aleksandr căzu pe o pădure de muncă îndrăjită. În zilele acelea de grele, Aleksandr Alekseevici și-a adus aminte de o întâmplare din copilăria lui... Prisaca bunicului. Bunicul meșteșugăruș al afumătorului pe lingă un stup. Aleksandr cădea și el de lucru pe lingă dînsul; mai tîrziu îl încurca, decît îl ajuta. Amîndoi, se simțeau bine. Erau cei mai buni tineri.

Într-un moment dat, micul Aleksandr căzu pe o pădure de muncă îndrăjită. În zilele acelea de grele, Aleksandr Alekseevici și-a adus aminte de o întâmplare din copilăria lui... Prisaca bunicului. Bunicul meșteșugăruș al afumătorului pe lingă un stup. Aleksandr cădea și el de lucru pe lingă dînsul; mai tîrziu îl încurca, decît îl ajuta. Amîndoi, se simțeau bine. Erau cei mai buni tineri.

Într-un moment dat, micul Aleksandr căzu pe o pădure de muncă îndrăjită. În zilele acelea de grele, Aleksandr Alekseevici și-a adus aminte de o întâmplare din copilăria lui... Prisaca bunicului. Bunicul meșteșugăruș al afumătorului pe lingă un stup. Aleksandr cădea și el de lucru pe lingă dînsul; mai tîrziu îl încurca, decît îl ajuta. Amîndoi, se simțeau bine. Erau cei mai buni tineri.

Într-un moment dat, micul Aleksandr căzu pe o pădure de muncă îndrăjită. În zilele acelea de grele, Aleksandr Alekseevici și-a adus aminte de o întâmplare din copilăria lui... Prisaca bunicului. Bunicul meșteșugăruș al afumătorului pe lingă un stup. Aleksandr cădea și el de lucru pe lingă dînsul; mai tîrziu îl încurca, decît îl ajuta. Amîndoi, se simțeau bine. Erau cei mai buni tineri.

Într-un moment dat, micul Aleksandr căzu pe o pădure de muncă îndrăjită. În zilele acelea de grele, Aleksandr Alekseevici și-a adus aminte de o întâmplare din copilăria lui... Prisaca bunicului. Bunicul meșteșugăruș al afumătorului pe lingă un stup. Aleksandr cădea și el de lucru pe lingă dînsul; mai tîrziu îl încurca, decît îl ajuta. Amîndoi, se simțeau bine. Erau cei mai buni tineri.

Într-un moment dat, micul Aleksandr căzu pe o pădure de muncă îndrăjită. În zilele acelea de grele, Aleksandr Alekseevici și-a adus aminte de o întâmplare din copilăria lui... Prisaca bunicului. Bunicul meșteșugăruș al afumătorului pe lingă un stup. Aleksandr cădea și el de lucru pe lingă dînsul; mai tîrziu îl încurca, decît îl ajuta. Amîndoi, se simțeau bine. Erau cei mai buni tineri.

Într-un moment dat, micul Aleksandr căzu pe o pădure de muncă îndrăjită. În zilele acelea de grele, Aleksandr Alekseevici și-a adus aminte de o întâmplare din copilăria lui... Prisaca bunicului. Bunicul meșteșugăruș al afumătorului pe lingă un stup. Aleksandr cădea și el de lucru pe lingă dînsul; mai tîrziu îl încurca, decît îl ajuta. Amîndoi, se simțeau bine. Erau cei mai buni tineri.

Într-un moment dat, micul Aleksandr căzu pe o pădure de muncă îndrăjită. În zilele acelea de grele, Aleksandr Alekseevici și-a adus aminte de o întâmplare din copilăria lui... Prisaca bunicului. Bunicul meșteșugăruș al afumătorului pe lingă un stup. Aleksandr cădea și el de lucru pe lingă dînsul; mai tîrziu îl încurca, decît îl ajuta. Amîndoi, se simțeau bine. Erau cei mai buni tineri.

Într-un moment dat, micul Aleksandr căzu pe o pădure de muncă îndrăjită. În zilele acelea de grele, Aleksandr Alekseevici și-a adus aminte de o întâmplare din copilăria lui... Prisaca bunicului. Bunicul meșteșugăruș al afumătorului pe lingă un stup. Aleksandr cădea și el de lucru pe lingă dînsul; mai tîrziu îl încurca, decît îl ajuta. Amîndoi, se simțeau bine. Erau cei mai buni tineri.

Într-un moment dat, micul Aleksandr căzu pe o pădure de muncă îndrăjită. În zilele acelea de grele, Aleksandr Alekseevici și-a adus aminte de o întâmplare din copilăria lui... Prisaca bunicului. Bunicul meșteșugăruș al afumătorului pe lingă un stup. Aleksandr cădea și el de lucru pe lingă dînsul; mai tîrziu îl încurca, decît îl ajuta. Amîndoi, se simțeau bine. Erau cei mai buni tineri.

Într-un moment dat, micul Aleksandr căzu pe o pădure de muncă îndrăjită. În zilele acelea de grele, Aleksandr Alekseevici și-a adus aminte de o întâmplare din copilăria lui... Prisaca bunicului. Bunicul meșteșugăruș al afumătorului pe lingă un stup. Aleksandr cădea și el de lucru pe lingă dînsul; mai tîrziu îl încurca, decît îl ajuta. Amîndoi, se simțeau bine. Erau cei mai buni tineri.

Într-un moment dat, micul Aleksandr căzu pe o pădure de muncă îndrăjită. În zilele acelea de grele, Aleksandr Alekseevici și-a adus aminte de o întâmplare din copilăria lui... Prisaca bunicului. Bunicul meșteșugăruș al afumătorului pe lingă un stup. Aleksandr cădea și el de lucru pe lingă dînsul; mai tîrziu îl încurca, decît îl ajuta. Amîndoi, se simțeau bine. Erau cei mai buni tineri.

Într-un moment dat, micul Aleksandr căzu pe o pădure de muncă îndrăjită. În zilele acelea de grele, Aleksandr Alekseevici și-a adus aminte de o întâmplare din copilăria lui... Prisaca bunicului. Bunicul meșteșugăruș al afumătorului pe lingă un stup. Aleksandr cădea și el de lucru pe lingă dînsul; mai tîrziu îl încurca, decît îl ajuta. Amîndoi, se simțeau bine. Erau cei mai buni tineri.

Într-un moment dat, micul Aleksandr căzu pe o pădure de muncă îndrăjită. În zilele acelea de grele, Aleksandr Alekseevici și-a adus aminte de o întâmplare din copilăria lui... Prisaca bunicului. Bunicul meșteșugăruș al afumătorului pe lingă un stup. Aleksandr cădea și el de lucru pe lingă dînsul; mai tîrziu îl încurca, decît îl ajuta. Amîndoi, se simțeau bine. Erau cei mai buni tineri.

Într-un moment dat, micul Aleksandr căzu pe o pădure de muncă îndrăjită. În zilele acelea de grele, Aleksandr Alekseevici și-a adus aminte de o întâmplare din copilăria lui... Prisaca bunicului. Bunicul meșteșugăruș al afumătorului pe lingă un stup. Aleksandr cădea și el de lucru pe lingă dînsul; mai tîrziu îl încurca, decît îl ajuta. Amîndoi, se simțeau bine. Erau cei mai buni tineri.

Într-un moment dat, micul Aleksandr căzu pe o pădure de muncă îndrăjită. În zilele acelea de grele, Aleksandr Alekseevici și-a adus aminte de o întâmplare din copilăria lui... Prisaca bunicului. Bunicul meșteșugăruș al afumătorului pe lingă un stup. Aleksandr cădea și el de lucru pe lingă dînsul; mai tîrziu îl încurca, decît îl ajuta. Amîndoi, se simțeau bine. Erau cei mai buni tineri.

Într-un moment dat, micul Aleksandr căzu pe o pădure de muncă îndrăjită. În zilele acelea de grele, Aleksandr Alekseevici și-a adus aminte de o întâmplare din copilăria lui... Prisaca bunicului. Bunicul meșteșugăruș al afumătorului pe lingă un stup. Aleksandr cădea și el de lucru pe lingă dînsul; mai tîrziu îl încurca, decît îl ajuta. Amîndoi, se simțeau bine. Erau cei mai buni tineri.

Într-un moment dat, micul Aleksandr căzu pe o pădure de muncă îndrăjită. În zilele acelea de grele, Aleksandr Alekseevici și-a adus aminte de o întâmplare din copilăria lui... Prisaca bunicului. Bunicul meșteșugăruș al afumătorului pe lingă un stup. Aleksandr cădea și el de lucru pe lingă dînsul; mai tîrziu îl încurca, decît îl ajuta. Amîndoi, se simțeau bine. Erau cei mai buni tineri.

Într-un moment dat, micul Aleksandr căzu pe o pădure de muncă îndrăjită. În zilele acelea de grele, Aleksandr Alekseevici și-a adus aminte de o întâmplare din copilăria lui... Prisaca bunicului. Bunicul meșteșugăruș al afumătorului pe lingă un stup. Aleksandr cădea și el de lucru pe lingă dînsul; mai tîrziu îl încurca, decît îl ajuta. Amîndoi, se simțeau bine. Erau cei mai buni tineri.

Într-un moment dat, micul Aleksandr căzu pe o pădure de muncă îndrăjită. În zilele acelea de grele, Aleksandr Alekseevici și-a adus aminte de o întâmplare din copilăria lui... Prisaca bunicului. Bunicul meșteșugăruș al afumătorului pe lingă un stup. Aleksandr cădea și el de lucru pe lingă dînsul; mai tîrziu îl încurca, decît îl ajuta. Amîndoi, se simțeau bine. Erau cei mai buni tineri.

Într-un moment dat, micul Aleksandr căzu pe o pădure de muncă îndrăjită. În zilele acelea de grele, Aleksandr Alekseevici și-a adus aminte de o întâmplare din copilăria lui... Prisaca bunicului. Bunicul meșteșugăruș al afumătorului pe lingă un stup. Aleksandr cădea și el de lucru pe lingă dînsul; mai tîrziu îl încurca, decît îl ajuta. Amîndoi, se simțeau bine. Erau cei mai buni tineri.

Într-un moment dat, micul Aleksandr căzu pe o pădure de muncă îndrăjită. În zilele acelea de grele, Aleksandr Alekseevici și-a adus aminte de o întâmplare din copilăria lui... Prisaca bunicului. Bunicul meșteșugăruș al afumătorului pe lingă un stup. Aleksandr cădea și el de lucru pe lingă dînsul; mai tîrziu îl încurca, decît îl ajuta. Amîndoi, se simțeau bine. Erau cei mai buni tineri.

Într-un moment dat, micul Aleksandr căzu pe o pădure de muncă îndrăjită. În zilele acelea de grele, Aleksandr Alekseevici și-a adus aminte de o întâmplare din copilăria lui... Prisaca bunicului. Bunicul meșteșugăruș al afumătorului pe lingă un stup. Aleksandr cădea și el de lucru pe lingă dînsul; mai tîrziu îl încurca, decît îl ajuta. Amîndoi, se simțeau bine. Erau cei mai buni tineri.

Într-un moment dat, micul Aleksandr căzu pe o pădure de muncă îndrăjită. În zilele acelea de grele, Aleksandr Alekseevici și-a adus aminte de o întâmplare din copilăria lui... Prisaca bunicului. Bunicul meșteșugăruș al afumătorului pe lingă un stup. Aleksandr cădea și el de lucru pe lingă dînsul; mai tîrziu îl încurca, decît îl ajuta. Amîndoi, se simțeau bine. Erau cei mai buni tineri.

clinice a metodelor de tratament cu venin de albine. S-au făcut mii de experiențe. Au fost vindecați sute de bolnavi.

Astăzi, în clinica chirurgicală a Institutului Medical nr. 2 din Moscova se ține curs. Pe masă se află un teanc de foi de observație ale bolnavilor, de însemnări făcute de personalul medical și de scrisori primite de la bolnavi. Degetele doctorului chirurg Arhanghelski răsfoiesc, foaie cu foaie, o cartotecă.

— Cred că această foaie de observație e una din cele mai interesante. E vorba despre actorul S. Specialitatea: prim-amorez. Trebuia să fie sprinten, să aibă mișcări armonioase, iar el ajunsese că de-abia își mai țira piciorul. Avea o tromboflebită. Un an de tratament cu metode obișnuite nu a dat nici un rezultat. S-a încercat tratamentul cu venin de albine și, după o lună, actorul S. s-a reintors la scenă.

... Cetățeanca A. O femeie în vîrstă de 67 ani, lovită de un autocamion. Nu exista aproape nici o speranță ca plaga mare pe care o avea să se poată vindeca. S-a luat hotărîrea să fie tratată cu venin de albine. Curînd, de la marginea plăgii a început să se formeze, văzînd cu ochii, un epiteliu. În zece zile rana s-a acoperit în întregime cu o piele nouă.

Dar fișa asta a cui e? A, da... Balerina R. Și ea constituie un caz interesant. I-a apărut un furuncul pe picior. După ce acesta a fost deschis, rana, în loc să se vindece, se mărea mereu. Bolnava era amenințată cu amputarea piciorului. Era atît de deprimată, încît spunea că preferă să moară, decît să rămîna invalidă.

După trei luni, numele ei figura din nou pe afișele teatrelor. Fusese salvată cu ajutorul veninului de albine.

Aleksandr Alekseevici luă o altă fișă, la care se uită mai mult decît la toate celelalte...

Fusese un caz deosebit de grav. Medicii știu bine ce e aceea spondilartrita. Bolnavul se mișca greu și avea dureri acute ale coloanei vertebrale. Timp de cincisprezece ani a suferit nespus de mult din această cauză și, în cele din urmă, și-a pierdut capacitatea de muncă. Tratamentul perseverent cu venin de albine și-a făcut pe deplin efectul. Omul a început să lucreze, ba chiar să facă și excursii, să schieze.

...Însoțit de studenți, Aleksandr Alekseevici pășea fără grabă printre rîndurile de paturi.

— Fiți atenți — spune el, apropiindu-se împreună cu studenții de patul unei tinere. Acum vom face proba cu care începem întotdeauna tratamentul, căci nu toți bolnavii suportă la fel veninul. După înțepătură, acul este scos și în organism nu rămîne decît a zecea parte din veninul unei albine. Este însă o cantitate suficientă pentru a constata felul în care reacționează organismul.

Aleksandr Alekseevici prinde de abdomen o albină și o așază pe corpul pacientei. O fracțiune de secundă și operația a luat sfîrșit.

— Ei, acum să trecem în sala de cursuri.

Studenții caută să ia notițe cît mai complete. Adeseori sînt însă atît de captivați de expu-

nere, încît rămîn cu creioanele nemîșcate pe hîrtie și ascultă ca fermecați: „Veninul de albine este un lichid străveziu, de culoare gălbuie. Are un miros care seamănă puțin cu mireasma fînului proaspăt cosit. Înțepătura unei albine echivalează cu aproximativ două pînă la patru zecimi de miligram de venin. Zimțisorii cu care este înzestrat acul nu-i permit albinei să și-l retragă după înțepătură și acesta se rupe, împreună cu glanda care secretă veninul. Mușchii aparatului de înțepat își continuă însă mișcările de contracție timp de o oră și abia în acest răstimp punga de venin se golește în întregime... Toate organele albinei, ba chiar și mierea ei, conțin mici cantități de venin tămăduitor. A sosit însă timpul să-l captăm în fiole...”

Mecanismul acțiunii veninului de albine asupra organismului uman nu a fost încă studiat în suficientă măsură. Materialul care s-a strîns confirmă însă încă o dată justetea teoriei lui I. P. Pavlov cu privire la rolul sistemului nervos central în terapia diferitelor boli. Veninul acționează asupra micilor terminații ale sistemului nervos, aflate în piele. Aceste excitații, transmise centrilor sistemului nervos, stimulează, între altele, și circulația sîngelui, și metabolismul general. Faptul acesta permite, la rîndul său, organismului să-și recapete și funcțiunea normală de nutriție a țesuturilor. O manifestare exterioară a efectului veninului o constituie îmbunătățirea somnului și a poftei de mîncare, sporirea procentului de hemoglobină din sînge și reducerea nivelului colesterolului. Probabil că acesta este și motivul pentru care veninul de albine dă rezultate atît de bune și de rapide în tratarea unor boli ca hipertensiunea arterială, bronșita astmatică și hipertiroidia și deschide largi posibilități în tratarea sclerozei vasculare. Practica clinicilor nu cunoaște cazuri de înrăutățire a bolii în urma tratamentului cu venin de albine. E drept că tratamentul nostru este contraindicat în cazurile în care bolnavii suferă de nefrită sau de diabet. Dar și aceasta necesită o verificare clinică...”

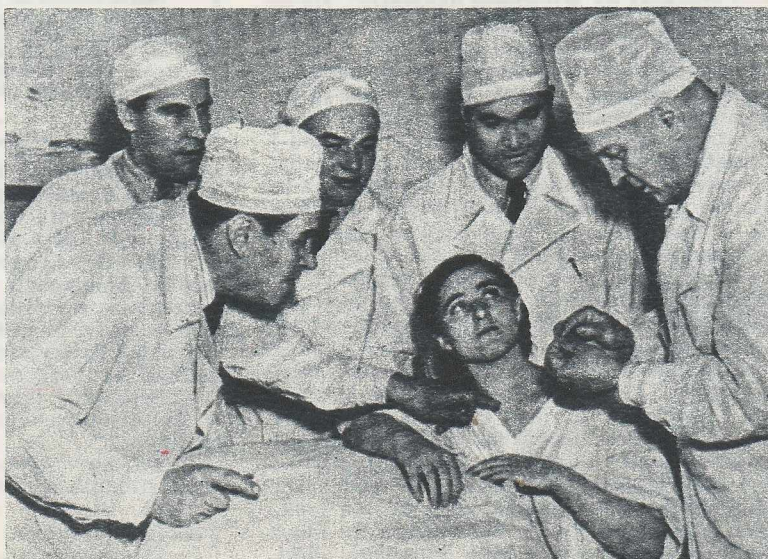
O prisacă în casă

Un vechi prieten și coleg de facultate, aflînd adresa soților Arhanghelski, a sosit pe nepusă masă la ei. De bucurie, nici n-au mai știut unde să-l poștească; nu se văzuseră de nu știu cîtă vreme. Au început, cum era și firesc, să-și amintească de timpul petrecut la universitate, apoi au urmat întrebările. Ce au făcut în timpul războiului? Ce fac copiii?

A venit și ora ceaiului. Olga Timofeevna a pus lingă zaharniță o chisea cu miere parfumată:

— E de la prisaca noastră.
— Tot nu v-ați lăsat de obiceiul de a vă ospăta musafirii cu miere? — întrebă, glu-

La clinica Institutului Medical nr. 2 din Moscova. De la dreapta la stînga: prof. dr. G. P. Zaitsev, prof. dr. V. G. Popok, prof. dr. V. I. Braițev, dr. A. A. Arhanghelski și docentul N. A. Dimovici în jurul bolnavei Klara Avetisova, care suferă de o maladie tiroidiană. Tratamentul cu venin de albine a salvat-o de la operație.

Studenții ascultă

În trecut de atunci treizeci de ani, răs-

mind, prietenul. Ziceți că e de la prisaca voastră? Nu cumva prisaca voastră e la magazinul alimentară de după colț?

— Cum îți închipui una ca asta? Avem prisaca noastră aici, în casă — răspunse zimbând Arhanghelski. Vino să ți-o arăt.

În bucătărie, sub masă, se aflau într-adevăr, câțiva stupi.

Cînd se înapoiară în cameră, Aleksandr Alekseevici spuse musafirului:

— Ce neplăceri am mai avut din cauza albinelor!... Au vrut să ne dea afară din casă...

— Ei, și cum a rămas pînă la urmă?

— La început au fost discuții pentru că nu se știa în ce categorie trebuie să fie trecute albinele — a animalelor, sau a păsărilor... În instrucțiunile pentru locatari nu scrie nimic despre albine. În cele din urmă, mi-a venit în ajutor chirurgul-șef al ministerului. Frumoasă anecdotă, nu-i așa? Crezi însă că le țin pentru miere? Aș, de unde!...

În antru se auzi soneria. Olga Timofeevna deschise ușa. Le mai venea un musafir.

— Anna Gheorghievna? Dezbracă-te, dezbracă-te... tocmai serveam ceaiul. Să-ți prezint pe prietenul nostru din tinerețe, Ivan Andreevici.

Anna Gheorghievna se prezentă și ea.

— Siniakova.

Și se întoarse spre gazdă, întrebînd:

— Ce mai fac albinele? Cum se împacă cu gerul cumplit de azi?

— Și mata te ocupi cu creșterea albinelor? — o întrebă Ivan Andreevici.

— Nu. Dar albinele m-au salvat.

Prietenul se uită la Aleksandr Alekseevici, așteptînd parcă o confirmare a bănuielii care îi trecuse prin minte. Dar acesta nu scoase nici o vorbă.

— Nu cumva te mai preocupă și acum problema veninului de albine? Am crezut că au fost doar rătăcirii de-ale tinereții... Vă rog, Anna Gheorghievna, povestește-mi ce vi s-a întâmplat. Mă interesează foarte mult. Nu vă supărați că vă cer acest lucru, dar pe vremuri aveam cu el discuții aprinse cu privire la veninul de albine... Sincer vorbind, nu-i împărțeam de loc păreri.

— Dacă-i așa, am să vă povestesc. Cînd eram de doisprezece ani, m-am îmbolnăvit de reumatism acut. M-am chinuit treizeci și șase de ani, nici mai mult, nici mai puțin! Și cîte tratamente n-am încercat! Am stat și în spital, am fost și la băi. În zadar! Sînt și eu medic. Am făcut socoteala că, de cînd sînt bolnavă, am înghițit vreo zece kilograme de prafuri și patru căldări de fel de fel de siropuri și picături. Totul a fost în van. Mă simțeam din ce în ce mai prost. Nu eram în stare să țin în mîna o chiflă... Se apropia deznădămintul. La un moment dat, am renunțat la serviciu. N-a trecut mult și am căzut la pat. Ca medic, îmi dădeam seama că încetul cu încetul mi se apropie sfîrșitul. Am aflat din literatura medicală că metoda de tratare a reumatismului, a radiculitei și a altor boli reumatice cu venin de albine a fost aprobată de Ministerul Sănătății... Nu se știe însă de ce, acest tratament nu s-a extins pînă acum și preparatul nu a fost pus în comerț. Ei bine, în aceste condiții, de unde-mi puteam procura albine? În ce doză să-mi administrez veninul lor? O întimplare mi-a venit în ajutor. Niște studenți pe care-i cunoșteam mi-au povestit despre activitatea pe care Aleksandr Alekseevici o desfășoară în clinica chirurgicală a Institutului Medical nr. 2 din Moscova. I-am scris o scrisoare. Aleksandr Alekseevici a acceptat să se ocupe de mine, deși boala era foarte avansată. Și minunea s-a împlinit. Da, minunea, nu-i pot spune altfel. Ca medic, îmi dădeam seama cît de distrus îmi este organismul. După douăzeci de zile de tratament, m-am simțit mai bine. Am încercat să mă dau jos din pat. Am făcut un pas fără să mă țin de nimic. Durerile dispăruseră ca și cînd nu le-aș fi avut niciodată. Vă închipuiți ce fericită am fost. Cînd povestesc aceste lucruri, simt că sînt oameni care nu mă cred. Dar e adevărul curat. Închipuți-vă: după două luni, mi-am reluat serviciul. Sînt

Artista emerită Sandina Stan

Ei, ai văzut că „țimpiri-pimpiri“ au dispărut de pe culoarele Institutului nostru de artă teatrală și cinematografică? Sau poate că nici nu știi cine sînt țimpiri-pimpiri? — mă întrebă cu prefăcută mirare artista emerită Sandina Stan. Sînt „măscuțele“ și „malagam-biștii“, tinerii aceia care căutau în teatru justificarea pentru o viață goală, ușoară, dacă nu mai rău. Au fost împinși către ușa de ieșire...

— Și cine le-a făcut acest bun oficiu?

— Comisiile examenului de admitere și... comparația. N-au suportat comparația cu „flăcăul din orașul nostru“. Așa-i spun eu, în sinea mea, unuia dintre băieții care au intrat anul acesta în Institut. Nu-mi amintesc bine dacă tînrul vine de pe un șantier de construcții sau dintr-o întreprindere de transporturi. Dar trage ușa să-ți spun un secret: mi se pare că am făcut — prin el — o achiziție prețioasă pentru teatrul românesc. E ceea ce căutam mai de mult. E tipul omului care privește viața drept în ochi... E... cum să vă spun... tipul muncitorului de astăzi! Și să-l fi auzi cum a recitat versurile la examen!... Frumos, din adînc, cu frazare largă!

— Numele tînrului?

— Ți l-aș spune, dar mi-e teamă că-l treci pe hirtle. Experiența mă învață că nu e bine să lauzi oul cu bănuț. Ți l-am dat pe el spre pîidă, fiindcă mi se pare reprezentativ pentru noile promoții. Notează însă că din sutele de tineri care au bătut în toamna asta la poarta Institutului nostru, cel mai mulți vin din uzine, din fabrici, de pe șantiere, din gospodăriile agricole colective; atît de adînc a pătruns dorul de artă în mase. Unii dintre ei s-au străduit să aprobe școala medie la curs seral. Ceea ce, dintr-un condei, înseamnă pentru mine un lucru: oamenii aceștia sînt obișnuți să muncească. Și apoi, spre deosebire de așa-ziiișii bulevardiști, ei nu vin către teatru fiindcă se ferece de muncă, ci tocmai pentru că știu prețul muncii. Nu toți au aptitudini, firește, dar sînt propulsați către artă de o adevărată chemare lăuntrică.

— Și... chemarea organizatorică?

— Un film documentar — „O zi la In-

A U B Ă T U T L A POARTA INSTITUTULUI DE TEATRU...

stitut“, se intitula, mi se pare — a străbătut țara cu caravana cinematografică. Documentarul acesta ne-a adus mari servicii. Unele teatre regionale și raionale, ca și sfaturile populare ne-au ajutat de asemenea în acțiunea noastră de popularizare și deplatare a elementelor înzestrate. Și Institutul și-a trimis specialiștii lui pe teren...

— Așadar, ca primă impresie generală asupra noii promoții?

— Tineretul acesta respiră seriozitate, bunăcredință, decență. Și să-ți spun, în trecut, un amănunt: vădese mai puțin trac în prezența juriului examinator. Sînt mai curajoși în fața vieții, sau poate mai puțin vanitosi. Intervine aici puțin și meritul nostru. Cursurile de pregătire, care au funcționat timp de două săptămîni la Institut, i-au familiarizat. Într-o oarecare măsură, pe candidați, cu desfășurarea examenului, cu cerințele scenei.

— După cîte știu, dv. ați făcut parte din juriu și în anii trecuți. Ați putea stabili o comparație între seriile precedente și cea de azi?

— Am observat anul acesta o simțitoare creștere a nivelului de cultură, ceea ce s-a reflectat mai cu seamă în alegerea repertoriului pentru examen. De astă dată, Eminescu, Coșbuc, Viabuța, Topîrceanu, au fost la ordinea zilei. Poemele frunțașilor poeziei noastre contemporane au fost recitate mai bine, mai puțin școlărește decît oricînd. Un moment de emoție: cineva a recitat „Căprioara“ de Nicolae Labiș. Or, precum se știe, regretatul Labiș a dispărut înainte ca producția lui să pătrundă în manualele școlare. Ceea ce dovedește că tineretul muncitor are antene pentru imediată actualitate literară...

— După cîte știu, baza probei practice constă din recitarea unei poezii. Cum s-au prezentat noii candidați?

— Unii au venit bine pregătiți. Ba, spre bucuria mea, unii au venit chiar foarte bine „nepregătiți“. Stai să-ți explic: altădată, copiii ai căror părinți „dispuneau“ se prezentau la examenul de admitere cu o bucată încrăată cu un pregătitor. Pe temperamentul năvii al candidatului, pregătitorul „agăta“ o multime de zorzoane, de procedee de teatru, pe care începătorul nu putea să și le însușească organic. Noi, cei din comisie, aveam sarcina îngrată să batem drumul înapoi, să despuțăm dicția candidatului de toate aceste artificii, ca să facem parte dreaptă posibilităților lui. Noile promoții uzează mai puțin de sistemul pregătirii cu un „specialist“. Se dau drept ceea ce sînt. Recită așa cum simt. Și uneori recită și rostesc uimitor de bine, de direct, de sincer. Uneori ne sugerează și nouă, artiștilor experimentați din juriu, soluții noi.

— Un pronostic asupra viitorului artistic al noii promoții?

— Ar fi prematur. Noi detectăm aptitudini, viitorul trebuie să verifice și să confirme justetea vederilor noastre. Iată însă că în ceea ce privește promoția anului trecut — prima în care fiul de muncitor și de țărani au intrat masiv în Institutul nostru — n-am dat greș. Ea poartă un nume la noi, în Institut: i se spune „promoția de aur“. Din toate cîte s-au perindat în ultimii zece ani, e cea mai valoroasă, din toate punctele de vedere. Ceea ce îndreptățește să nădăjduim că aceea de azi îi va călca pe urme.

Viorica FILIPOIU

ani de atunci și mă simt minunat. Sînt medic epidemiolog și merg din casă în casă. Urc adesea cîte cinci sau șase etaje. Stau în picioare toată ziua.

— Asta-i, neîncercătorule! — spuse Aleksandr Alekseevici în chip de concluzie la povestirea doctoriței Siniakova. Mîine te iau cu mine la clinica profesorului Grigori Petrovici Zaitsev, șeful meu. Acolo vei avea prilejul să vezi cazuri și mai interesante.

— Sasa — îi întrerupse Olga Timofeevna — I-ai uitat pe Arapov? Albinele sînt în cutiuță.

— Da, da — își aduse aminte Arhanghelski, așteptați-mă, n-am să întirzii mult.

După plecarea lui Arhanghelski, Olga Timofeevna întrebă:

— Il cunoașteți pe profesorul Arapov? E

chirurgul-șef al flotei maritime milita Săptămîna trecută a avut, în timpul u operației, o criză puternică de radiculită. căzut la pat. I-a telefonat sofului: „Ascul vrăjitor al albinelor — i-a spus — făce vrei. Poți chiar să mă bagi și în stu Numai să mă pui pe picioare, măcar pent citeva zile. Am de făcut o operație foa serioasă...“ Acum Sasa s-a dus la dîns Eu am să mă duc să văd ce fac albinele. rog să mă scuzați.

Musafirii însă o urmară. Olga Timofeev luă o lanternă, ridică marginea unei păt și capacul unui stup. Se auzi zumzetul caracteristic, asemănător cu o răsufare neînt ruptă. Era răsufierea vieții...

(după „Ogoni

Cuvinte încrucisate

P E O G O A R E

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
1	T	R	A	C	T	O	R	U	L	U	F	O
2	C	O	L	E	C	T	I	V	I	Z	A	R
3		D	A	R		I	V				R	A
4	X	N		E	C	A					A	R
5	X	I		A	R		L	A	D	A	R	
6	S	C	O	L	A	R						O
7	I		E	E	A							
8				M	E	D						R
9					I	C		A				R
10	A	N				C	O	T				I
11			S			A	R					L
12			R				T					T

ORIZONTAL: 1) Mașina fabricată de uzinele „Ernst Thälmann” din Oragui Stalin care aduce o importantă contribuție la mecanizarea agriculturii (2 cuv.). 2) Drumul spre belșug pe care a pășit țărâncea muncitoare din țara noastră. 3) Conjunctie — In colectivă — Creangă. 4) Operația menită să verifice puterea de germinație a semințelor — A lucra pământul. 5) Pronume — Diftong — Face lazi. 6) Elev — Trei segmente dintr-un segment... — Conjunctie. 7) Formulare în scris. 8) Notă muzicală — Inceputul medicinii... — Prefix. 9) Organizează spectacole și turnee artistice în orașele și satele țării — Institutul de Cercetări Agronomice al R.P.R., căruia îi revin importante sarcini în dezvoltarea agriculturii noastre socialiste — Este... imperfect. 10) Unitate de timp care, asociată cu munca, constituie unitatea de măsură hotărâtoare la împărțirea veniturilor în gospodăriile agricole colective — Organizație sportivă a tineretului din agricultură — Alifie. 11) Denumire dată unui petic de pământ de felul celor care constituiau pe vremuri unica avere a multora dintre membrii hogașilor gospodării colective de astăzi — Plantă exotică. 12) Partenerul cu care satul face schimb de mărfuri — Mijlocul satului.

VERTICAL: 1) Tracțiune (abr.) — A pregăti nutretul pentru iarnă, conform cu regulile agrotehnice. 2) Așa cum este pământul pe care s-au împrăștiat îngrășăminte — Interjecție. 3) Varietate de grâu — In cormană — Sere! 4) Parte a producției gospodăriilor agricole colective pe a cărei creștere se pune o deosebită importanță (2 cuv.). 5) Traian Coșovei — Bucate, recoltă (pl.) — Zeitate antică. 6) Lopătică cu care se curăță cuțitul plugului — A ridica (reg.). 7) Adversar — Locuință pentru excursioniști. 8) În suvelcă — Vorbire amenințătoare, așa cum foloseau pe vremuri vechii moșterilor când aveau de-a face cu țărani muncitori. 9) Comună din regiunea București, în care se află o cunoscută gospodărie agricolă colectivă — Radu Tudoran. 10) Obicei — Prefix în temă — Tria! 11) Mașină pentru curățirea semințelor de impurități prin tre-

xerea lor printr-un curent de aer — Timpuri geologice — Locotenent (abr.). 12) Sistemul de organizare al grafiului lui Breidiuk — Mașină pentru selecționarea cerealelor, fabricată de

„Tehnometal” din Timișoara — Timpuri geologice — Locotenent (abr.). 12) Sistemul de organizare al grafiului lui Breidiuk — Mașină pentru selecționarea cerealelor, fabricată de

SOLUȚIA POZIȚIEI DE ȘAH DIN NUMĂRUL PRECIZAT

Poziția (Alb: Ra6, Th6, Cf6. Negru: Rh8, Tg7, Pp. h7. Albul la mutare). Albul câștigă numai datorită faptului că regele și turnul negru nu pot muta. Manevra de câștig are necesitatea de a nu permite turnului negru să-și părească dind șah, deoarece în acest caz regele negru scapă din partida este remiză. Deci 1. Th8! e8 (Mutările negrului s. țate) 2. Rd5 (Regele alb se apropie folosind ca scut împotriva hurilor turnului advers chiar pionul negru!) 2... e4 3. 4. Rd3 e4 5. R: e2 și acum negrul trebuie să cedeze, deoarece 5... Tg2+ (La alte mutări ale turnului urmează 6.T:h7+ mează 6.T:g2 h5 7. Tg8 mat.

Dezlegarea jocului „Numai cu «A»” apărut în

ORIZONTAL: 1) Agrafa — Safta. 2) Braganta — Rasdar — Alcală. 4) Abataj — Al — P. 5) Casa — Alma — A — C — Arcana — A. 7) Drac — P — NT — Tz. 8) Adala. 9) Bran — Nar — Arc. 10) R — Bac — Ram — Aparata — Cant.

SFATURI practice

PREGĂTIREA PIVNIȚEI PENTRU IARNĂ

Am asistat deunăzi la ultimele pregătiri pe care le făcea un bun gospodar pivniței lui, în vederea aprovizionării de iarnă. Am spus „ultimele” pregătiri, pentru că gospodarul nostru avusese grijă să facă o parte din această treabă imediat ce-și golise pivnița de proviziile iernii trecute. Aerisise atunci încăperea, aruncase din ea nisipul și pământul în care păstrase legumele și spălase cu sodă vasele pentru murături.

Acum l-am văzut măturând cu multă atenție atât pardoseala cât și pereții pivniței, pentru a îndepărta germeii ciupercilor dăunătoare ca și larvele insectelor culbărite acolo. L-am văzut spălând cu apă fierbinte și cu sodă toate rafturile și celelalte suporturi de lemn și presărând apoi praful de var nestins pe întreaga suprafață a podului.

— E foarte bun praful de var contra umezelii și contra insectelor — mi-a explicat. Numai că operația trebuie repetată de mai multe ori în timpul iernii.

Observând că pe pereți au mai rămas unele urme de mușcal și că în încăperea persistă încă un miros greu, a pus într-un vas de porțelan un kilogram de sare de bucătărie, peste care a turnat

un litru de acid sulfuric și a închis ermetic pivnița timp de un sfert de oră. După care a aerisit-o și a măturat din nou acolo unde rămăsese mușcalul.

— Dar ce faci contra șoarecilor și gândacilor care vin din alte părți? — l-am întrebat.

— Am eu leac și pentru ei — mi-a răspuns. Uite, pentru șoareci pun din când în când cirpe înmuiate în terebentină în locurile pe unde presupun că se introduc. M-am convins că nu le place de loc mirosul de terebentină. Totuși, dacă mai scapă vreunul, am grijă să țin permanent aici și o cursă cu momeală din pline prăjită. Nimic nu-i atrage mai mult ca plina prăjită. Iar pentru șobolani — pe care se pare că nu-i impresionează mirosul de terebentină — am altă rețetă: Fac o compoziție din 10 părți brânză veche rasă, 2 părți glicerină, 5 părți clorid de bariu și o parte făină de orz. Frământ acest amestec și formez apoi din el niște plinșoare, pe care le plasez în diferite locuri, iar lângă fiecare așez și cite un mic vas cu apă.

— Cit despre gândaci — a adăugat el — pentru ăștia presar peste tot borax amestecat cu zahăr pudră. Nu mai rămâne nici urmă...

În sfârșit, l-am văzut pe darul nostru așezând înălțimi al pivniței o îngrădătură împietrită în chip de țep pe care — mi-a explicat — va așeza cartofii, așa cum fie în contact direct cu țepul.

Apoi a întins în alt colț, și nisp proaspăt pentru gumele și rădăcinile astfel am aflat că nu e menții doi ani în șir ac pentru că în el se infiltrează timp microorganismele, din re nu numai legumelor sănătății omului.

— Acuma — mi-a spus — și-a terminat operația mai am decât să depoziteze ceea ce vreau să păstrez timpului iernii. Uite, în rați pune borcan cu conștiice cu bulion, ca să l'indemână; pe masă v'putinicile cu varză și c'turi; în nisp, legumele dăcinoase; pe grătia cartofii și ceapa, iar part a pivniței — după cum o rezerv pentru depozitarea n'elor și a cărbunilor.

S-o vezi când e aranjat mai mare dragul s-o p...

↑ Din capron transparent, de culoare neagră, o rochie fronsată în întregime, pe furou de culoare smeurie.

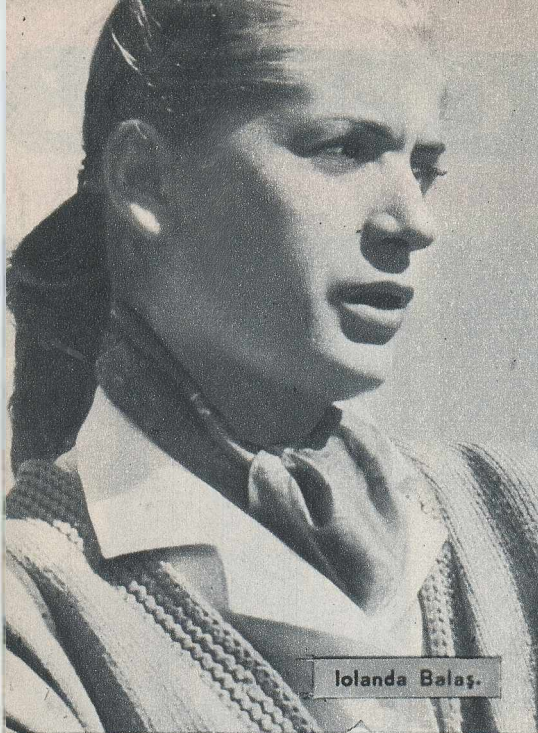
PENTRU SEARĂ
Rochie elegantă din mătase naturală, grea mulată pe corp. Pălăria din același material cu rochia.

Moda
Sovietică
A ANULUI
1958

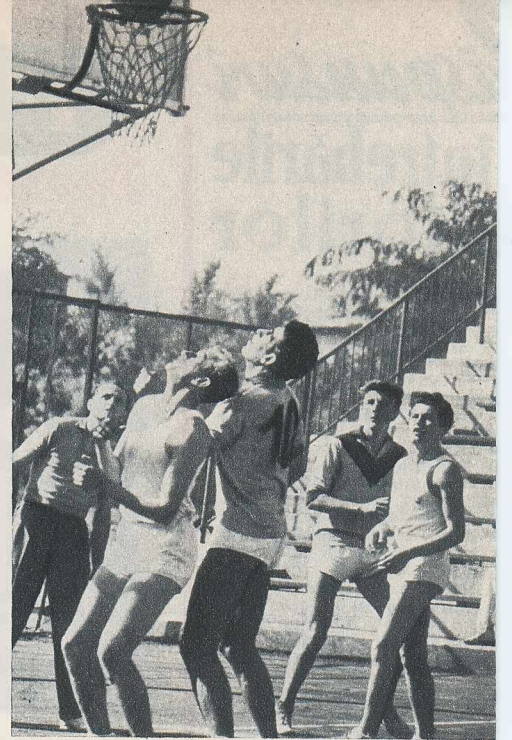

Iolanda Balaș.

Al treilea gol la poarta Rapidului. Todor, portarul caferist, privește resemnat la Oaidă (Progresul), autorul golului, care este îmbrășișat de unul dintre coechipierii săi.

Încă două puncte pentru Progresul, înscrise la coșul Medicinii-Timisoara. Scor final: 86-47 (50-29), →

Săptămîna

FELICITĂRI!

Etinără, înaltă și slăbușă. Ați ghicit! Este Iolanda Balaș. Aceeași Ioli care acum cîștiga ani încerca în curtea școlii prima săritură la înălțime. A mai crescut însă de atunci. Și an de an au crescut și performanțele ei, culminînd cu cucerirea titlului suprem: recordmană mondială!

Am întîlnit-o duminică pe Stadionul „Republicii”, la Campionatul republican de atletism pe echipe. Nu era în trening și nu concura. Era spectatoare privind întrecerile la care luau parte prietenii și prietenele sale.

M-am grăbit și eu, printre alții, să o felicit. Să o felicit pentru acel 1,82 m, cu care și-a modificat propriu-i record. Și curgeau felicitările. Colegii de club, colegii de stadion. Eram oarecum nedumerit. Colegii ei avuseseră timpul să-și exprime admirația și bucuria pentru această nouă realizare a Iolande. Pusese doar martori la marele eveniment. De ce o făceau de-abia acum?!

Ceva mai tîrziu însă am fost lămurit. Spicherul concursului a anunțat — să ia cunoștință toți cei prezenți — că numărul maștrilor emerși ai sportului a mai crescut cu unul. Cu o seară înainte, Iolanda îi fusese decernat supremul titlu. Era răsplata

pentru întreaga sa activitate, pentru exemplara sa calitate morală de sportiv de tip nou, crescut de regimul nostru de democrație populară.

BALONUL E ROTUND...

Duminică, favoriții cuplajului de fotbal de pe Stadionul „23 August” au fost C.C.A. în meciul cu Dinamo și Rapid în cel cu Progresul.

Dar s-a dovedit și de astă dată că... balonul e rotund. Favoriții au părăsit înfrînți terenul. Cei mai tehnici și mai insistenți au cîștigat. Dinamo a smuls două puncte militarilor, iar Progresul a înregistrat o meritată victorie prin marcarea celor trei goluri în poarta caferiștilor.

Toată lauda învingătorilor pentru aceste rezultate. Nu putem fi însă de acord cu comportarea de duminică a unor jucători și, în cazul Progresului, cu întreaga echipă. Nu este scuzaabil, nici atunci cînd învingi și nici cînd ești învins, să ai o atitudine nesportivă față de adversar.

Și dacă unii mai indulgenți au închis ochii cînd Zavoda II (C.C.A.) și-a luat în brațe adversarul — V. Anghel (Dinamo) — pentru a-l împiedica să marcheze, oprobiul a fost însă unanim atunci cînd, după înscrierea celui de al treilea punct în poarta Ra-

Sportiva

pidului, Progresul a început „să demonstreze” fotbal adversarilor învingîși. Jucătorii au pasat mingea de la om la om în partea de teren a Rapidului, au trimis mingea înapoi, au făcut individual diverse „fițe” și așa mai departe. Ce-i îndreptăța să manifeste o astfel de comportare? Siguranța victoriei? Îngîmfarea? Sfidarea adversarului și intenția de a-l jigni? Toate acestea sînt în aceeași măsură de condamnable pentru un sportiv. Oare echipierii Progresului sînt invincibili pentru a-și permite o astfel de autoapreciere de „înalți tehnicieni”? Sau au gândit probabil că victoria asupra Rapidului le-a dat „iarba fiarelor” și-i va feri de o înfrîngere viitoare. Ar trebui să se gîndească cei de la Progresul că mîine ei pot fi în locul jucătorilor caferiști, și că ar putea fi tratați în același fel. Balonul e rotund...

JUCĂTORI DA, SPECTATORI SÎNT, ARBITRU DELEGAT LIPSĂ

Pași m-au îndreptat duminică și pe Stadionul „Progresul”, care găzduia o vie activitate sportivă. Tenis de masă, fotbal, tenis de cîmp, volei, baschet etc. Pot spune că-și dăduseră întîlnire aproape toate disciplinele sportive.

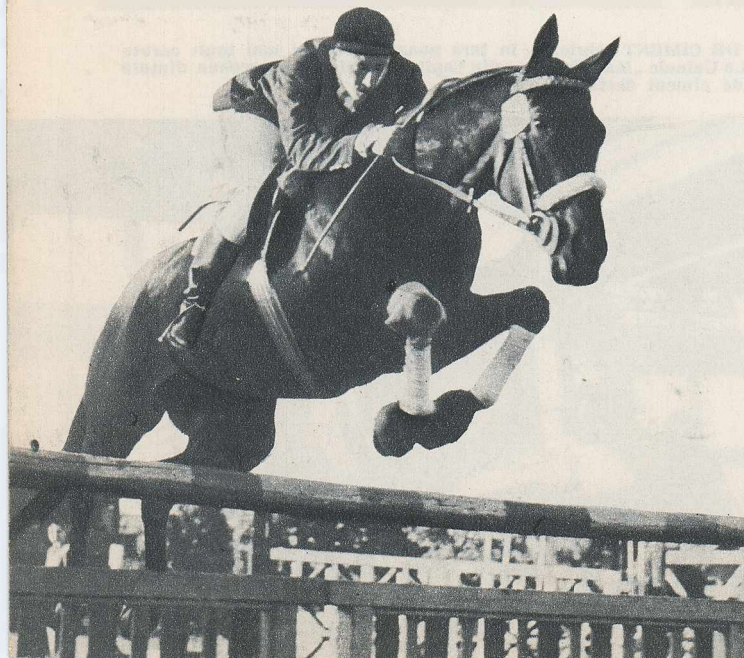
De data aceasta m-a interesantă între Progresul-rești și Medicina-Timișoara, care este îmbrășișat de unul dintre coechipierii săi.

De data aceasta m-a interesantă între Progresul-rești și Medicina-Timișoara, care este îmbrășișat de unul dintre coechipierii săi. Mai erau cîteva minule și ierul arbitrilor avea să de joc. S-a făcut 10,30 — xată pentru deschidere — bitrul delegat nu se vedea. Mai întîrzie omul un minut, chiar atunci cînd este voi o întîlnire oficială! Căci ei și e supus greșelii! Dar u nu, două, se făcure zece și trul delegat tot nu-și dăur trarea. Își știa omul „greut și voia să-i fie recunoscuti că fără el meciul nu va fi. În fine, la 10,42, arbitrul culescu, în „pas de voce” bicicletă, intra „triumfa atenția tuturor, pe stadion. Înțeles că a mai durat g vehiculului. o stringere de cu ceilalți oficiali...

Comentariile le las în celor de la federația de sport.

R. SC

Fotografii de Dan BIRLĂD și S. ST

Duminică, în spatele stadionului „Constructorul”, s-a desfășurat faza a II-a a campionatului republican de motocross. În fotografie: Șerban Murgu — clasa 250 cmc — la eșirea dintr-un dificil obstacol.

Între 9 și 13 octombrie a.c., pe baza hipică din parcul raionului „Gh. Gheorghiu-Dej”, s-a desfășurat Campionatul R.P.R. de călărie — obstacole și dresaj. În fotografie: sînga: Al. Longo (Dinamo Buc.), cîștigătorul probei de obstacole, categoria mijlocie. Dreapta: Știați că și călăreții „fac cîntarul” înainte de a porni în întrecere? Iată-l pe V. Pinciu (C.S.A.) pe cîntar, înainte de a intra pe hipodrom.

Înainte de concurs: și o cravașă poate fi „port-bonheur” →

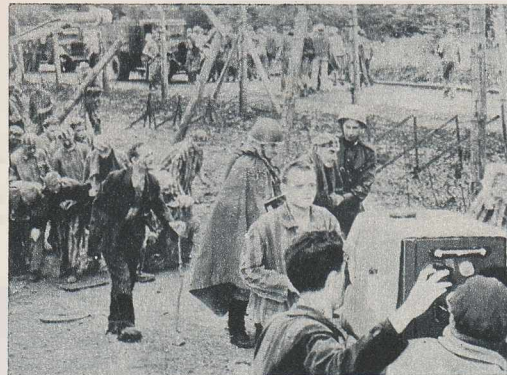
ÎN JURUL GLOBULUI

UN CONCURS DISPUTAT ȘI UN CONCURRENT DIRZ... În Uniunea Sovietică a avut loc cel de al 32-lea cross tradițional pe traseul Pușkin-Leningrad, lung de 30 km. Cursa, la care au participat 150 de concurenți, a fost câștigată de sportivul N. Rumeancev din Leningrad, cu timpul de 1 oră, 38 minute și 45 de secunde (fotografia nr. 1). Nu mai puțin remarcabilă este însă performanța concurentului N. Godin (fotografia 2), în vârstă de... 68 de ani, care, deși nu s-a situat pe un loc fruntaș, a reușit totuși să termine cursa. Ceea ce nu e de loc puțin...

40 DE ANI DE LUPĂ. De curând a avut loc sărbătorirea celei de a 40-a aniversări a înființării Partidului Comunist din Finlanda. În fotografie: un aspect de la demonstrația oamenilor muncii din Helsinki, organizată în cinstea acestui eveniment.

ASA A FOST LA BUCHENWALD. Deosebit de zguduitoare sînt scenele filmului „Cel mai în vîrstă avea treisprezece ani”, în curs de turnare în studiourile DEFA din R.D.G. Filmul demască ororile săvîrșite de bestiiile naziste asupra deținuților din lagărele de concentrare. Fotografia înfățișează filmarea scenei eliberării de către soldații Armatei Sovietice a deținuților din lagărul de la Buchenwald.

TRADITIONALA ZI A RECOLTEI s-a sărbătorit și în acest an cu deosebit entuziasm în P. Polonă. Pe stadionul „A zecea aniversare” din Varșovia, în fața a zeci de mii de participanți la această festivitate, vorbește tovarășul Adislaw Gomulka, prim-secretar al C. C. al Partidului Muncitoresc Unit Polonez.

2.000 DE STUDENȚI STRĂINI, din 60 de țări, vor învăța în anul universitar 1958/1959 în R. Cehoslovacă. Printre aceștia se află și cei cinci studenți sudanezi din fotografie, care studiază limba și literatura cehă în orașul Podesbrady.

NOI ȘI NOI RAMURI INDUSTRIALE iau naștere în R.P. Chineză. Printre acestea se numără și industria de ceasornice. Astfel, fabrica de ceasuri de mîna din Șanhai — care va intra în producție cu întreaga ei capacitate, în martie 1959 — va da totuși pînă la sfîrșitul acestui an o producție de 18.000 de ceasornice cu 17 rubine, iar în 1959, va produce 90.000 ceasornice.

LA BUDAPESTA s-a deschis a 62-a expoziție agricolă a R.P. Ungare, în cadrul căreia sînt înfățișate metodele înaintate folosite în cultura Ungariei, cît și a altor țări demot-populare. În fotografie: o parte a pavilionului produselor agro-alimentare din R.P. Ungară, care se poate admira, printre altele, o vacă... cașcaval.

ÎN GOLFUL PERSIC, în apropiere de coasta Omanului, s-a produs recent o gravă ciocnire între petrolierul francez „Ferdinand Gilabert” și petrolierul sub pavilion liberian, „Melika”. Ambele vase au fost incendiate. În fotografie: petrolierul „Melika” în flăcări.

REDACȚIA: BUCUREȘTI Casa Poștală 3507 of. 33
Tel.: 17.60.10, Int. 1744

ABONAMENTE: la toate oficiile poștale din țară și la factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții.

PREȚUL ABONAMENTELOR: 3 luni: 26 lei
6 luni: 52 lei
un an: 104 lei

Pompier la datorie, apărînd avutul obştesc.
Fotografie de A. MIHAILOPOI